

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 6ης Απριλίου 1995 *

Στην υπόθεση T-148/89,

Tréfilunion SA, εταιρία γαλλικού δικαίου, εγκατεστημένη στο Puteaux (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους Robert Collin και Richard Milchior, δικηγόρους Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Norbert Koch, Enrico Traversa και Julian Cunniff, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τη Nicole Coutrelis και τον André Coutrelis, δικηγόρους Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως 89/515/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 1989, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.553 — Δομικά πλέγματα, ΕΕ 1989, L 260, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kirschner, Πρόεδρο, C. W. Bellamy, B. Vesterdorf, R. García-Valdecasas και K. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας που διεξήχθη από τις 14 έως τις 18 Ιουνίου 1993,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό

- ¹ Η παρούσα υπόθεση έχει ως αντικείμενο την απόφαση 89/515/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 1989, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.553 — Δομικά πλέγματα, ΕΕ L 260, σ. 1, στο εξής: Απόφαση), με την οποία η Επιτροπή επέβαλε σε δεκατέσσερις παραγωγούς δομικών πλεγμάτων πρόστιμο λόγω παραβάσεως του άρθρου 85,

παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ. Το προϊόν που αποτελεί αντικείμενο της προσβαλλομένης απόφασης είναι τα δομικά πλέγματα. Πρόκειται για προκατασκευασμένο οπλισμό σκυροδέματος αποτελούμενο από χαλυβδοσύρματα ψυχρής ελάσεως, λεία ή με ραβδώσεις, τα οποία έχουν συγκολληθεί σημειακά στα σημεία επαφής² τους σχηματίζοντας εσχάρα. Τα δομικά πλέγματα χρησιμοποιούνται σε όλους σχεδόν τους τομείς κατασκευών με οπλισμένο σκυρόδεμα.

- 2 Από το 1980 ορισμένες συμπράξεις και εναρμονισμένες πρακτικές, που έδωσαν λαβή στην έκδοση της Απόφασης, αναπτύχθηκαν στον τομέα αυτό στη γερμανική και τη γαλλική αγορά, καθώς και στην αγορά της Benelux.
- 3 Για τη γερμανική αγορά, η Bundeskartellamt (Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Συμπράξεων) επέτρεψε, στις 31 Μαΐου 1983, τη σύσταση καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως από τους Γερμανούς παραγωγούς δομικών πλεγμάτων, καρτέλ το οποίο, αφού παρατάθηκε μία φορά, διαλύθηκε το 1988. Το καρτέλ είχε ως σκοπό τη μείωση της δυναμικότητας και προέβλεπε επίσης ποσοτώσεις παραδόσεως και ρύθμιση των τιμών που, ωστόσο, δεν εγκρίθηκαν παρά μόνον για τα δύο πρώτα έτη της εφαρμογής του (παράγραφοι 126 και 127 της Απόφασης).
- 4 Η γαλλική επιτροπή ανταγωνισμού εξέδωσε, στις 20 Ιουνίου 1985, γνωμοδότηση σχετικά με την κατάσταση του ανταγωνισμού στη γαλλική αγορά δομικών πλεγμάτων, γνωμοδότηση την οποία ακολούθησε η απόφαση 85-6 DC, της 3ης Σεπτεμβρίου 1985, του Γάλλου Υπουργού Εθνικής Οικονομίας, Οικονομικών και Προϋπολογισμού, με την οποία επιβλήθηκαν πρόστιμα σε διάφορες γαλλικές εταιρίες επειδή ανέπτυξαν δραστηριότητες και πρακτικές που είχαν ως σκοπό και ως αποτέλεσμα τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού και την παρεμπόδιση της κανονικής λειτουργίας της αγοράς κατά την περίοδο μεταξύ 1982 και 1984. Στις επιχειρήσεις, των οποίων η προσφεύγουσα είναι διάδοχος (βλ. πιο κάτω, σκέψη 9) επιβλήθηκε πρόστιμο 800 000 γαλλικών φράγκων (FF) και 200 000 FF, αντιστοίχως, διότι, κατά το πρώτο τρίμηνο του έτους 1982, στις αρχές του έτους 1983 και κατά την περίοδο μεταξύ Ιουνίου 1983 και Σεπτεμβρίου 1984, είχαν συμμετάσχει στις διαπιστωθείσες με την Απόφαση παραβάσεις.

- 5 Στις 6 και 7 Νοεμβρίου 1985, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), υπάλληλοι της Επιτροπής διενήργησαν ελέγχους — συγχρόνως και χωρίς προειδοποίηση — στα γραφεία επτά επιχειρήσεων και δύο ενώσεων επιχειρήσεων, ήτοι των: Tréfilunion SA, Sotralentz SA, Tréfilarbeid Luxembourg-Saarbrücken SARL, Ferriere Nord SpA (Pittini), Baustahlge-webe GmbH (BStG), Thibo Draad-en Bouwstaalprodukten BV (Thibodraad), NV Bekaert, Syndicat national du tréfilage d'acier (STA) και Fachverband Betonstahlmat-ten eV. Στις 4 και 5 Δεκεμβρίου 1985 οι υπάλληλοι διενήργησαν άλλους ελέγ-χους στα γραφεία των επιχειρήσεων ILRO SpA, G. B. Martinelli, NV Usines Gustave Boël (afdeling Trébos), Tréfileries de Fontaine-l'Évêque (TFE), Frère-Bourgeois Commerciale SA (FBC), Van Merksteijn Staalbouw BV και ZND Bouw-steel BV.
- 6 Τα ανευρεθέντα στοιχεία στο πλαίσιο των ελέγχων αυτών, καθώς και οι ληφθείσες πληροφορίες κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11 του κανονισμού 17, οδήγησαν την Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι, μεταξύ 1980 και 1985, οι ενδια-φερόμενοι παραγωγοί είχαν παραβεί το άρθρο 85 της Συνθήκης με σειρά συμ-φωνιών ή εναρμονισμένων πρακτικών ως προς τις ποσοτώσεις παραδόσεων και ως προς τις τιμές των δομικών πλεγμάτων. Η Επιτροπή κίνησε τη διαδικα-σία που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 και στις 12 Μαρτίου 1987 κοινοποιήθηκαν οι αιτιάσεις στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις οι οποίες απάντησαν στις αιτιάσεις αυτές. Στις 23 και 24 Νοεμβρίου 1987 πραγ-ματοποιήθηκε ακρόαση των εκπροσώπων των επιχειρήσεων.
- 7 Μετά το πέρας της διαδικασίας αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε την Απόφαση. Κατά την Απόφαση (παράγραφος 22), οι περιορισμοί του ανταγωνισμού συνί-σταντο σε σειρά συμφωνιών και/ή εναρμονισμένων πρακτικών οι οποίες είχαν ως αντικείμενο τον καθορισμό των τιμών και/ή των ποσοτώσεων των πωλή-σεων, καθώς και την κατανομή των αγορών δομικών πλεγμάτων. Οι συμπρά-ξεις αυτές, κατά την Απόφαση, αφορούσαν διάφορες επιμέρους αγορές (γαλ-λική αγορά, γερμανική αγορά, αγορά της Βενελυξ), επηρέαζαν όμως το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών καθόσον στις συμπράξεις αυτές συμμετείχαν επιχειρή-σεις εγκατεστημένες σε διαφορετικά κράτη μέλη. Κατά την Απόφαση, «στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν πρόκειται τόσο για μια συνολική σύμπραξη μεταξύ όλων των κατασκευαστών από όλα τα κράτη μέλη, όσο για ένα σύνολο περισσότερων συμπράξεων με εν μέρει εναλλασσόμενους συμμετέχοντες. Πά-

ντως, το εν λόγω σύνολο συμπράξεων είχε ως αποτέλεσμα τη ρύθμιση σε μεγάλο βαθμό σημαντικού τμήματος της κοινής αγοράς, μέσω της ρυθμίσεως των επιμέρους αγορών».

8 Η Απόφαση έχει το ακόλουθο διατακτικό:

«Άρθρο 1

Οι επιχειρήσεις Tréfilunion SA, Société métallurgique de Normandie (SMN), CCG (TECNOR), Société de treillis et panneaux soudés (STPS), Sotralentz SA, Tréfilarmet SA ή Tréfilarmet Luxembourg-Saarbrücken SARL, Tréfileries de Fontaine-l'Évêque, Frère-Bourgeois Commerciale SA (σήμερα Steelinter SA), NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos, Thibo Draad-en Bouwstaalprodukten BV (σήμερα Thibo Bouwstaal BV), Van Merksteijn Staalbouw BV, ZND Bouwstaal BV, Baustahlgewebe GmbH, ILRO SpA, Ferriere Nord SpA (Pittini) και G. B. Martinelli fu G. B. Metallurgica SpA παρέβησαν το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, συμμετέχοντας, σε μία ή περισσότερες περιπτώσεις, κατά το χρονικό διάστημα από 27 Μαΐου 1980 έως 5 Νοεμβρίου 1985, σε μία ή περισσότερες συμφωνίες ή/και εναρμονισμένες πρακτικές (συμπράξεις), οι οποίες συνίσταντο στον καθορισμό τιμών πωλήσεων, στον περιορισμό των πωλήσεων, στην κατανομή των αγορών όπως επίσης σε μέτρα για την εφαρμογή και τον έλεγχο αυτών των συμπράξεων.

Άρθρο 2

Οι επιχειρήσεις που αναφέρονται στο άρθρο 1, εφόσον συνεχίζουν να δρουν στον τομέα δομικών πλεγμάτων στην ΕΟΚ, υποχρεούνται να παύσουν αμελλητί τις διαπιστωθείσες παραβάσεις (στην περίπτωση που δεν το έχουν πράξει ήδη) και να απέχουν στο μέλλον, όσον αφορά τις δραστηριότητές τους στον τομέα των δομικών πλεγμάτων, από όλες τις συμφωνίες ή/και εναρμονισμένες πρακτικές που έχουν τον ίδιο ή παρόμοιο στόχο ή αποτέλεσμα.

Άρθρο 3

Κατά των ακολούθων επιχειρήσεων επιβάλλονται, λόγω των διαπιστωθεισών στο άρθρο 1 παραβάσεων, τα κάτωθι πρόστιμα:

- 1) Tréfilunion SA (TU): πρόστιμο 1 375 000 ECU·
- 2) Société métallurgique de Normandie (SMN): πρόστιμο 50 000 ECU·
- 3) Société des treillis et panneaux soudés (STPS): πρόστιμο 150 000 ECU·
- 4) Sotralentz SA: πρόστιμο 228 000 ECU·
- 5) Tréfilarbeid Luxembourg-Saarbrücken SARL: πρόστιμο 1 143 000 ECU·
- 6) Steelinter SA: πρόστιμο 315 000 ECU·
- 7) NV Usines Gustave Boël, afdeling Trébos: πρόστιμο 550 000 ECU·
- 8) Thibo Bouwstaal BV: πρόστιμο 420 000 ECU·

- 9) Van Merksteijn Staalbouw BV: πρόστιμο 375 000 ECU·
- 10) ZND Bouwstaal BV: πρόστιμο 42 000 ECU·
- 11) Baustahlgewebe GmbH (BStG): πρόστιμο 4 500 000 ECU·
- 12) ILRO SpA: πρόστιμο 13 000 ECU·
- 13) Ferriere Nord SpA (Pittini): πρόστιμο 320 000 ECU·
- 14) G. B. Martinelli fu G. B. Metallurgica SpA: πρόστιμο 20 000 ECU.

(...»

- 9 Από την Απόφαση (παράγραφοι 12 και 195) προκύπτει ότι η προσφεύγουσα, Tréfilunion SA (Tréfilunion II), πρέπει να θεωρηθεί ως ο διάδοχος των δύο επιχειρήσεων οι οποίες είχαν συμμετάσχει στις συμπράξεις: Tréfilunion (Tréfilunion I) και Chiers-Châtillon-Gorcey (CCG). Όσον αφορά την πρώτη επιχείρηση, την Tréfilunion I, αυτή ήταν έως την 1η Ιανουαρίου 1987 θυγατρική κατά 100 % του ομίλου Sacilor. Εκτός από τα δομικά πλέγματα, η Tréfilunion I παρήγε και άλλα προϊόντα με βάση το χονδρόσυρμα. Η CCG μετονομάστηκε σε Tecpor το 1983. Κατά το δεύτερο εξάμηνο του 1987, η Tréfilunion I απορροφήθηκε από την Tecpor αναδρομικώς από 1ης Ιανουαρίου 1987. Η κατ' αυτόν τον τρόπο προκύψασα εταιρία μετονομάστηκε σε Tréfilunion (Tréfilunion II). Οσάκις χρησιμοποιείται η επωνυμία Tréfilunion (TU), νοείται, εκτός αντίθετης διευκρίνισης, η Tréfilunion I. Οι Γάλλοι παραγωγοί δομικών πλεγμάτων διακρίνονταν, κατά τον χρόνο των περιστατικών, σε δύο κατηγορίες. Στην πρώτη κατηγορία εντάσσονταν οι αποκαλούμενοι «καθετοποιημένοι» παραγωγοί, στους οποίους περιλαμβάνονταν οι θυγατρικές των πρώην εθνικοποιημένων χαλυβουργικών ομίλων

Sacilor και Usinor. Μεταξύ αυτών, η Tréfilunion και η Société métallurgique de Normandie (SMN) ήσαν θυγατρικές κατά 100 % του πρώην ομίλου Sacilor, ενώ η CCG-Tecnor και η Société des treillis et panneaux soudés (STPS) ήσαν θυγατρικές, κατά 98 και κατά 99,99 % αντιστοίχως, του πρώην ομίλου Usinor. Η δεύτερη κατηγορία ήταν εκείνη των αποκαλούμένων «μη καθετοποιημένων» ή «ανεξαρτήτων» παραγωγών, ήτοι οι Fabrique de fer de Maubeuge, Tecta, Gantois, Sotralentz και Tréfileries du Sud-Est.

Διαδικασία

- 10 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφεύγουσα, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Οκτωβρίου 1989, άσκησε την παρούσα προσφυγή, αποσκοπούσα στην ακύρωση της Αποφάσεως. Δέκα από τους δεκατρείς άλλους αποδέκτες της αποφάσεως αυτής άσκησαν επίσης προσφυγή.
- 11 Με διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, το Δικαστήριο διαβίβασε την υπόθεση αυτή, καθώς και τις άλλες δέκα υποθέσεις, στο Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1). Οι προσφυγές αυτές έχουν αριθμό πρωτοκόλλου T-141/89 έως T-145/89 και T-147/89 έως T-152/89.
- 12 Με διάταξη της 13ης Οκτωβρίου 1992, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να συνεχδικάσει λόγω συναφείας τις προαναφερθείσες υποθέσεις προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 13 Με έγγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου μεταξύ 22ας Απριλίου και 7ης Μαΐου 1993, οι διάδικοι απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.

- 14 Ενόψει των απαντήσεων στις ερωτήσεις αυτές και κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.
- 15 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη από τις 14 έως τις 18 Ιουνίου 1993.

Αιτήματα των διαδίκων

- 16 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την Απόφαση καθόσον αφορά την προσφεύγουσα·

— επικουρικώς, να ακυρώσει το πρόστιμο που της επιβάλλεται με την απόφαση αυτή·

— επικουρικότερον, να το μειώσει·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

- 17 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει ως αβάσιμη την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της ουσίας

- 18 Η προσφεύγουσα προβάλλει, ουσιαστικά, τρεις λόγους προς στήριξη της προσφυγής της. Ο πρώτος αντλείται από την παράβαση των δικονομικών κανόνων, ο δεύτερος από την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και ο τρίτος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση των κανόνων διαδικασίας

I — Επί της ελλείψεως μεταφράσεων των παραρτημάτων της κοινοποιήσεως των αιτιάσεων

- 19 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι τα συνημμένα της κοινοποιήσεως των αιτιάσεων ήταν στο πρωτότυπο, ορισμένα δε αποσπάσματα είχαν μεταφραστεί τόσο στην κοινοποίηση των αιτιάσεων, όσο και στην Απόφαση. Πάντως, θεωρεί ότι το γεγονός ότι δεν της είχε δοθεί πλήρης μετάφραση των παραρτημάτων αυτών συνιστά παράβαση του κανονισμού 1 του Συμβουλίου, της 15ης Απριλίου 1958, περί καθορισμού του γλωσσικού καθεστώτος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 14, στο εξής: κανονισμός 1), και, κυρίως, του άρθρου 3, το οποίο ορίζει ότι «τα έγγραφα τα οποία απευθύνονται από τα όργανα της Κοινότητας προς κράτος μέλος, ή πρόσωπο το οποίο υπάγεται στη δικαιοδοσία ενός κράτους μέλους, συντάσσονται στη γλώσσα του κράτους αυτού», καθώς και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, τα οποία, κατά την απόφαση Hoechst (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Σεπτεμβρίου 1989, Hoechst κατά Επιτροπής, 46/87 και 227/88, Συλλογή 1989, σ. 2859, σκέψη 16), αφορούν «τις κατ' αντιμωλία διαδικασίες που αποτελούν τη συνέχεια της κοινοποιήσεως των αιτιάσεων».

20 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι, μολονότι η Απόφαση και η κοινοποίηση των αιτιάσεων αποτελούν διαδικαστικά έγγραφα και, επομένως, εμπίπτουν στην έννοια των «εγγράφων» όπως ορίζονται με τον κανονισμό 1, τα παραρτήματα είναι μόνον πειστήρια τα οποία κατέσχε και επί των οποίων στηρίζεται. Επομένως, τα παραρτήματα αυτά πρέπει να τίθενται στη διάθεση των ενδιαφερομένων όπως έχουν, δηλαδή στο πρωτότυπο, οι δε ενδιαφερόμενοι μπορούν εν συνεχεία να αμφισβητήσουν — ή όχι — τη δοθείσα σ' αυτά ερμηνεία. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, μόνον η κοινοποίηση των αιτιάσεων και η Απόφαση περιλαμβάνουν την άποψή της, όπως εκτίθεται στους αποδέκτες της.

21 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, όπως ορθώς υπογράμμισε η Επιτροπή, τόσο η Απόφαση, όσο και η κοινοποίηση των αιτιάσεων είναι καθαυτό διαδικαστικά έγγραφα προβλεπόμενα στο άρθρο 19, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 και στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), τα οποία καθορίζουν την άποψη της Επιτροπής έναντι του αποδέκτη. Επομένως, πρέπει να θεωρούνται ως «έγγραφα» κατά την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 1 και, κατά συνέπεια, πρέπει να απευθύνονται στον αποδέκτη τους στη γλώσσα διαδικασίας. Αντιθέτως, τα παραρτήματα της κοινοποίησης των αιτιάσεων τα οποία δεν προέρχονται από την Επιτροπή πρέπει να θεωρούνται ως πειστήρια επί των οποίων στηρίζεται η Επιτροπή και, επομένως, πρέπει να γνωστοποιούνται στον αποδέκτη όπως έχουν, κατά τρόπο που ο αποδέκτης να είναι σε θέση να γνωρίζει την ερμηνεία στην οποία προβαίνει η Επιτροπή και στην οποία βασίστηκε τόσο η κοινοποίηση των αιτιάσεων, όσο και η Απόφασή της. Επιπροσθέτως, στην προκειμένη περίπτωση, παρατηρείται ότι, όπως δέχθηκε η προσφεύγουσα, τόσο στην ίδια την Απόφαση, όσο και στην κοινοποίηση των αιτιάσεων, περιλαμβάνονται στα γαλλικά τα αποσπάσματα των παραρτημάτων που ασκούν επιρροή. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η παρουσία αυτή έδωσε στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να πληροφορηθεί με ακρίβεια σε ποια περιστατικά και σε ποιο σκεπτικό στηρίχθηκε η Επιτροπή και, επομένως, να υπερασπίσει λυσιτελώς τα δικαιώματά της.

22 Ως εκ τούτου, η αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

II — Επί της μη κοινοποίησης ορισμένων εγγράφων

- 23 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή προσέβαλε επίσης τα δικαιώματα άμυνας διότι δεν της κοινοποίησε ούτε το από 14 Ιουλίου 1983 τηλετύπημα της Martinelli προς την Italmec, αντιπρόσωπο στη Γαλλία της Ferriere Nord και της Martinelli [παραρτήματα (παρτ.) 34 της κοινοποίησης των αιτιάσεων (κοιν. αι.), παράγραφος 57 της Αποφάσεως], ούτε το από 3 Νοεμβρίου 1983 τηλετύπημα του Duroux, εκπροσώπου της Tréfilunion, προς τον François, εκπροσώπου της Italmec (παρτ. 35 κοιν. αι., παράγραφος 58 της Αποφάσεως), μολονότι η Επιτροπή χρησιμοποίησε τα έγγραφα αυτά για να επικαλεστεί την ύπαρξη γαλλο-ιταλικής συμφωνίας κατά την περίοδο 1983-1984. Προσθέτει ότι οι πληρεξούσιοι δικηγόροι της έλαβαν γνώση του φακέλου στις υπηρεσίες της Επιτροπής, αλλά δεν τους ήταν δυνατό να συμβουλευθούν το σύνολο των εγγράφων που κατείχε η Επιτροπή και, ειδικότερα, εκείνων που η τελευταία θεωρούσε ότι δεν αφορούσαν τις γαλλικές εταιρίες και τις γαλλικές ενώσεις τις οποίες εκπροσωπούσαν. Έτσι, δεν είχαν τη δυνατότητα να λάβουν γνώση των δύο προαναφερομένων εγγράφων.
- 24 Η Επιτροπή θεωρεί ότι κανένα από τα δύο αυτά παραρτήματα της κοινοποίησης των αιτιάσεων δεν συνιστά απαραίτητο αποδεικτικό στοιχείο για την ύπαρξη των συμπράξεων της περιόδου 1983-1984 και της συμμετοχής της προσφεύγουσας στις συμπράξεις αυτές.
- 25 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι τα αναφερθέντα από την προσφεύγουσα έγγραφα δεν είχαν αποσταλεί σ' αυτήν μαζί με την κοινοποίηση των αιτιάσεων. Εκ τούτου προκύπτει ότι η προσφεύγουσα καλώς έκρινε ότι αυτά δεν είχαν σημασία για τους σκοπούς της υποθέσεως. Συνεπώς, τα έγγραφα αυτά δεν μπορούν να θεωρηθούν ως έγκυρα αποδεικτικά μέσα ως προς την προσφεύγουσα (απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Ιουλίου 1991, C-62/86, AKZO Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-3359, σκέψη 21, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-8/89, DSM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1833, σκέψη 37). Ωστόσο, το ζήτημα αν τα έγγραφα αυτά συνιστούν απαραίτητο θεμέλιο των πραγματικών διαπιστώσεων κατά της προσφεύγουσας στις οποίες προέβη η Επιτροπή, με την Απόφαση, προς απόδειξη της παραβά-

σεως, θα κριθεί από το Πρωτοδικείο μαζί με την έρευνα του βασιμίου αυτών των διαπιστώσεων (προαναφερθείσα απόφαση DSM κατά Επιτροπής, σκέψη 40).

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης

I — Επί της οικείας αγοράς

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 26 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η Επιτροπή σφάλει εμφανίζοντας τα δομικά πλέγματα ως παρόμοιο προϊόν σε όλα τα κράτη μέλη και, επομένως, αντικαταστατό ανεξάρτητα από τη χώρα καταγωγής του. Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι παρασκεύαζε στη Γαλλία προϊόντα σύμφωνα με την γκάμα που καθιέρωσε η Association technique pour le développement de l'emploi du treillis soudé (ένωση για την ανάπτυξη της χρήσεως των δομικών πλεγμάτων, στο εξής: ADETS), γκάμα η οποία ανταποκρινόταν στα προϊόντα που έχει εγκρίνει το γαλλικό Υπουργείο Βιομηχανίας. Η προσφεύγουσα εξηγεί ότι η γκάμα των γερμανικών προϊόντων ήταν παρόμοια προς την γκάμα των βελγικών και των ολλανδικών προϊόντων, αλλά πολύ διαφορετική από την γκάμα των γαλλικών προϊόντων, κυρίως σε βάρος, και, κατά συνέπεια, στη Γαλλία χρειάζονταν περισσότερα τετραγωνικά μέτρα ανά τόνο προϊόντος και περισσότερα σημεία συγκολλήσεως, πράγμα που συνεπαγόταν υψηλότερο κόστος στη χώρα αυτή. Σ' αυτές τις τεχνικές διαφορές οφείλονται οι διαφορές τιμών μεταξύ των δύο αγορών και η Επιτροπή, μη λαμβάνοντας υπόψη τις διαφορές αυτές, δεν ανέλυσε ορθώς την οικεία αγορά.
- 27 Εξάλλου, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι τα δομικά πλέγματα δεν είναι προϊόν αμέσως εναλλάξιμο μεταξύ των χωρών, επειδή υπάρχουν διαφορετικές προδιαγραφές και χρειάζεται να ληφθούν άδειες ή εγκρίσεις προς εξαγωγή, πράγμα αντίθετο προς την κατάσταση που περιγράφεται στην παράγραφο 5 της Απόφασης, όπου αναφέρεται ότι το ενδοκοινοτικό εμπόριο είναι ιδιαίτερα έντονο στις διαμεθοριακές περιοχές. Ωστόσο, αναγνωρίζει ότι μια τέτοια έγκριση δεν

ήταν αναγκαία ούτε για τις εισαγωγές ούτε για την πώληση των οικείων προϊόντων στη Γαλλία, αλλά αποκλειστικά για τη χρήση τους στα δημόσια έργα. Η προσφεύγουσα καταλήγει στο ότι δεν υπάρχει μια κοινοτική αγορά δομικών πλεγμάτων, αλλά αγορά γαλλικών προϊόντων, αγορά γερμανικών προϊόντων, αγορά ιταλικών προϊόντων και αγορά προϊόντων της Benelux.

- 28 Η Επιτροπή θεωρεί ότι, εν όψει των αποδείξεων από τις οποίες προκύπτει η ύπαρξη των συμφωνιών, η συλλογιστική της προσφεύγουσας ως προς το εναλλάξιμο ή όχι των προϊόντων δεν επιτρέπει να τεθεί υπό αμφιβολία η νομιμότητα της Αποφάσεως. Η Επιτροπή αρνείται ότι η ύπαρξη διαφορετικών τεχνικών προδιαγραφών στις διάφορες χώρες δημιουργεί πραγματικά εμπόδια και, αναφερόμενη στο από 1ης Δεκεμβρίου 1981 σημείωμα της Tréfilunion (παρτ. 5 κοιν. αι., παράγραφος 24 της Αποφάσεως), υπογραμμίζει ότι η αύξηση των τιμών που διαπιστώνεται με την Απόφαση ήταν αποτέλεσμα των ιδίων των συμπράξεων και όχι των όρων παραγωγής των οικείων προϊόντων. Προσθέτει ότι, μολονότι είναι αληθές ότι η έγκριση συνιστά εμπόδιο στις συναλλαγές, είναι εξίσου αληθές ότι, αφενός, η Tréfilunion είναι εκείνη που άσκησε την επιρροή της στην ADETS για να χρησιμοποιηθεί το μέτρο αυτό κατά των αλλοδαπών παραγωγών (βλ., συναφώς, την παράγραφο 137 της Αποφάσεως) και, αφετέρου, η έγκριση είναι υποχρεωτική μόνο για τα δημόσια έργα. Εν πάση περιπτώσει, η απαίτηση εγκρίσεως θα έπρεπε να οδηγήσει τις επιχειρήσεις να μην περιορίσουν τον πραγματικό ανταγωνισμό ο οποίος εξακολουθεί να υπάρχει (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1980, 209/78 έως 215/78 και 218/78, Van Landwyck κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/III, σκέψεις 133 και 134). Τέλος, η Επιτροπή προσθέτει ότι η ύπαρξη ενός διασυνοριακού εμπορίου είναι πραγματικό δεδομένο το οποίο προκύπτει από την ανάγνωση των αριθμών τους οποίους δεν αμφισβητεί η προσφεύγουσα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 29 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι ισχυρισμοί που προβάλλει η προσφεύγουσα δεν είναι ικανοί να αναιρέσουν τον ορισμό της οικείας αγοράς που δέχθηκε με την

Απόφαση η Επιτροπή. Έστω και αν υπάρχουν ορισμένες διαφορές μεταξύ των προδιαγραφών που ισχύουν — κυρίως στη γαλλική αγορά — πράγμα που μπορούσε να συνεπάγεται διαφορές στο κόστος παραγωγής, παρατηρείται ότι, πρώτον, με το από 1ης Δεκεμβρίου 1981 σημείωμα (παρτ. 5 κοιν. αιτ., παράγραφος 24 της Αποφάσεως), η ίδια η Τρέφιουνιόν είχε διαπιστώσει ότι «η αγορά των τυποποιημένων δομικών πλεγμάτων καθίσταται ευρωπαϊκή αγορά διότι η εξέλιξη των τεχνικών προδιαγραφών τείνει να ενοποιήσει μεταξύ των χωρών τους κανόνες κατασκευής, ελέγχου και χρήσεως των προϊόντων αυτών» και οι υψηλές τιμές στη Γαλλία το 1981 ήταν αποτέλεσμα τεχνητής καταστάσεως αφού η Τρέφιουνιόν είχε «επιτύχει να συγκρατήσει» το ρεύμα των εισαγωγών αφού είχε επεξεργασθεί και προωθήσει την αποδοχή ενός φραγμού υπό μορφή συμφωνίας μεταξύ των παραγωγών, περιλαμβανομένων και των σημαντικότερων αλλοδαπών παραγωγών.

- 30 Δεύτερον, υπογραμμίζεται ότι η προσφεύγουσα δέχεται, με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο, ότι οι διάφορες εθνικές αγορές μπορούν να τροφοδοτούνται από τους κοινοτικούς παραγωγούς οι οποίοι έχουν προσαρμόσει τα μέσα παραγωγής τους στις οικείες προδιαγραφές και αναγνωρίζει ότι η έγκριση είναι αναγκαία στη Γαλλία μόνο για τα δημόσια έργα.
- 31 Τρίτον, διαπιστώνεται ότι η σημασία του εμπορίου δομικών πλεγμάτων μεταξύ των κρατών μελών προκύπτει ανάγλυφη από τον πίνακα της παραγράφου 4 της Αποφάσεως, καθώς και από τους πίνακες που περιλαμβάνονται στις παραγράφους 7, 8, 9 και 10, των οποίων τα στοιχεία δεν αμφισβήτησε η προσφεύγουσα.
- 32 Τέλος, αρκετά έγγραφα τα οποία επικαλείται η Επιτροπή επιβεβαιώνουν τη φροντίδα της προσφεύγουσας να περιορίσει τις εισαγωγές καταγωγής άλλων κρατών μελών, πράγμα που αποδεικνύει ότι οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας δεν ευσταθούν.
- 33 Εν όψει των προαναφερθέντων, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η ανάλυση της αγοράς στην οποία προέβη η Επιτροπή δεν είναι εσφαλμένη και, κατά συνέπεια, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

II — *Επί της αποδείξεως των συμπράξεων*

A — *Επί της γαλλικής αγοράς*

1) *Για την περίοδο 1981-1982*

Προσβαλλόμενη πράξη

34 Με την Απόφαση (παράγραφοι 23 έως 50 και 159) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι μετείχε, μεταξύ Απριλίου 1981 και Μαρτίου 1982, σε μια πρώτη δέσμη συμπράξεων στη γαλλική αγορά. Στις συμπράξεις αυτές εμπλέκονταν, αφενός, οι Γάλλοι παραγωγοί (Tréfilunion, STPS, SMN, CCG και Sotralentz) και, αφετέρου, οι αλλοδαποί παραγωγοί που ασκούσαν δραστηριότητα στη γαλλική αγορά (ILRO, Ferriere Nord, Martinelli, Boël/Trébos, TFE, FBC και Tréfilarbéd). Οι συμπράξεις αυτές είχαν ως αντικείμενο τον καθορισμό των τιμών και των ποσοστώσεων, με σκοπό να μειωθούν οι εισαγωγές δομικών πλεγμάτων στη Γαλλία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

35 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη συμμετοχή της στις διάφορες συναντήσεις τις οποίες αναφέρουν τα διάφορα έγγραφα που μνημονεύονται στην Απόφαση. Πάντως, όσον αφορά τις ποσοστώσεις, υποστηρίζει ότι τα έγγραφα που παραθέτει η Επιτροπή αποδεικνύουν στην πραγματικότητα το αντίθετο της θέσεώς της. Συγκεκριμένα, από τον πίνακα που περιλαμβάνεται στο παράρτημα 6 της κοινοποιήσεως των αιτιάσεων (παράγραφος 29 της Αποφάσεως) προκύπτει, για την περίοδο μεταξύ Απριλίου 1980 και Απριλίου 1982, η αβέβαιη εξέλιξη των παραδόσεων των τεσσάρων Γάλλων παραγωγών που ανήκουν σε ομίλους, ενώ από την παράγραφο 26 της Αποφάσεως προκύπτει ότι, αφού αυξήθηκαν

από τον Ιανουάριο του 1981 έως τον Ιούλιο-Αύγουστο του 1981, οι εισαγωγές παρέμειναν σταθερές κατά τη διάρκεια των τεσσάρων τελευταίων μηνών του έτους. Τέτοια στοιχεία, ενισχυόμενα από διαφόρους πίνακες που προσκομίζει η προσφεύγουσα σχετικά με τις παραδόσεις δομικών πλεγμάτων στη γαλλική αγορά αντικρούουν την άποψη της κατανομής των αγορών. Εξάλλου, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το προαναφερθέν παράρτημα 6 αφορά μόνον τους Γάλλους παραγωγούς, οπότε δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόδειξη συμπράξεως με τους αλλοδαπούς παραγωγούς.

36 Όσον αφορά τις τιμές, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η συμφωνία δεν έχει αποδειχθεί. Προβάλλει ότι η αύξηση των τιμών ήταν αναγκαία προς ανασύσταση των θετικών περιθωρίων κέρδους, όπως προκύπτει από το σημείωμα της 1ης Δεκεμβρίου 1981 (παρτ. 5 κοιν. αιτ., παράγραφοι 24, 27 και 28 της Αποφάσεως), και παρατηρεί ότι δεν ήταν παράδοξο ότι άλλες εταιρίες θέλησαν να τη μιμηθούν, καθόσον η Tréfilunion ήταν η σημαντικότερη εταιρία στη γαλλική αγορά, οι τιμοκατάλογοί της δημοσιεύονταν τακτικά στην εφημερίδα *Le moniteur des travaux publics* και οι εκπτώσεις υπολογίζονταν με βάση τους τιμοκαταλόγους αυτούς. Επιπροσθέτως, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι το από 9 Μαρτίου 1982 τηλετύπημα της Italmet προς τη Ferrière Nord (παρτ. 8 κοιν. αιτ., παράγραφος 41 της Αποφάσεως) δείχνει ότι, για την εφαρμογή ευκαιριακής εκπτώσεως 325 FF, δεν ήταν αναγκαίο να «ζητήσει την άδεια των Ιταλών, Βέλγων και Γερμανών εταιρών της».

37 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η Απόφαση είναι πλημμελής ως ανεπαρκώς αιτιολογημένη καθόσον δεν της επιτρέπει να γνωρίζει αν η Επιτροπή θεώρησε ότι τα επίδικα περιστατικά είχαν λήξει τον Απρίλιο ή τον Ιούνιο του 1982. Παρατηρεί ότι, μολονότι στην παράγραφο 23 αναφέρεται ως διάρκεια η περίοδος από Απρίλιο 1981 έως τον Μάρτιο 1982, στις παραγράφους 42 έως 45 της Αποφάσεως γίνεται λόγος για συζητήσεις προς παράταση των φερομένων συμφωνιών, ενώ η παράγραφος 159 σκοπεύει μόνον τις συμπράξεις της περιόδου 1981-1982. Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι μόλις μετά την άσκηση της προσφυγής της η Επιτροπή διευκρίνισε ότι η περίοδος για την οποία καταλογίζεται παράβαση έληξε τον Μάρτιο του 1982 και υπογραμμίζει ότι το Πρωτοδικείο πρέπει να λάβει υπόψη το γεγονός αυτό για να μειώσει το πρόστιμο στην περίπτωση που δεν θα ακυρώσει την Απόφαση.

38 Η Επιτροπή προβάλλει ότι, όσον αφορά τις ποσοστώσεις, δεν στηρίχθηκε μόνο στον πίνακα του παραρτήματος 6 της κοινοποιήσεως των αιτιάσεων (παρά-

γραφος 29 της Αποφάσεως) το οποίο, άλλωστε, της επέτρεψε να λάβει γνώση των ποσοτώσεων που χορηγήθηκαν στους Γάλλους παραγωγούς, αλλά και στο από 1ης Δεκεμβρίου 1981 σημείωμα της Tréfilunion (παρτ. 5 κοιν. αιτ., παράγραφοι 24, 27 και 28 της Αποφάσεως) και στα πρακτικά της συνεδρίασης της εκτελεστικής επιτροπής της Tréfilunion της 2ας Μαρτίου 1982 (παρτ. 7 κοιν. αιτ., παράγραφος 29 της Αποφάσεως), έγγραφα τα οποία της έδωσαν τη δυνατότητα να ερμηνεύσει τον εν λόγω πίνακα και τα οποία αποδεικνύουν, κατά τρόπο αναμφισβήτητο, την ύπαρξη συμπράξεως για τις ποσοτώσεις.

- 39 Όσον αφορά τις τιμές, η Επιτροπή παρατηρεί ότι αυτές καθορίστηκαν από τις εκπτώσεις οι οποίες ήταν αντικείμενο διαπραγματεύσεων στο πλαίσιο της συμπράξεως, όπως προκύπτει από το υπόμνημα του διευθυντή της Tréfilunion Marie της 9ης Απριλίου 1981 (παρτ. 12 και 12 Α κοιν. αιτ., παράγραφος 34 της Αποφάσεως· βλ. επίσης παρτ. 21, 22 και 23 κοιν. αιτ., παράγραφοι 41 και 43 της Αποφάσεως). Όσον αφορά την παράγραφο 41 της Αποφάσεως, η Επιτροπή θεωρεί ότι από αυτήν αποδεικνύεται εντελώς το αντίθετο από ό,τι διατείνεται η προσφεύγουσα· συγκεκριμένα, η Επιτροπή διερωτάται γιατί ήταν αναγκαίο να διευκρινιστεί κατά τη συνάντηση αυτή ότι οι Γάλλοι παραγωγοί «δεν θεωρούσαν ότι ήσαν υποχρεωμένοι να ζητήσουν την άδεια των εταίρων τους» αν οι επιχειρήσεις ελάμβαναν ελεύθερα τις αποφάσεις τους χωρίς να συνεννοηθούν.
- 40 Όσον αφορά τη διάρκεια της παραβάσεως, η Επιτροπή παρατηρεί ότι με την Απόφαση διευκρινίζεται δύο φορές (παράγραφοι 23 και 29) ότι το πρώτο σύνολο των συμπράξεων του 1981-1982 είχε διαρκέσει από τον Απρίλιο του 1981 έως τον Μάρτιο του 1982. Προσθέτει ότι, έστω και αν η παράβαση φαίνεται να είχε συνεχισθεί μετά την ημερομηνία αυτή, η Επιτροπή έλαβε υπόψη μόνον την περίοδο αυτή και είναι αυτονόητο ότι το πρόστιμο δεν αφορά τη μεταγενέστερη της 31ης Μαρτίου 1982 περίοδο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 41 Προκαταρκτικώς, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα στηρίζεται σε στοιχεία περιλαμβανόμενα στους πίνακες που προσκόμισε η ίδια χωρίς να αμφισβητήσει μέρος των εις βάρος της αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε η Επιτροπή.

- 42 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι από το σύνολο των εγγράφων που προσκόμισε η Επιτροπή αποδεικνύεται ότι η προσφεύγουσα συμμετείχε στις συμπράξεις στη γαλλική αγορά κατά την περίοδο 1981-1982. Συγκεκριμένα, από τα δύο τηλετυπήματα της 17ης Μαρτίου 1981 και της 9ης Απριλίου 1981 (παρτ. 9 και 11 κοιν. αιτ., παράγραφοι 32 και 33 της Αποφάσεως) και από το υπόμνημα του Marie της 9ης Απριλίου 1981 (παρτ. 12 της κοιν. αιτ., παράγραφος 34 της Αποφάσεως) προκύπτει ότι η προσφεύγουσα συμμετείχε στη συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στο Παρίσι την 1η Απριλίου 1981 με τους Ιταλούς και Βέλγους παραγωγούς, κατά την οποία συμφωνήθηκαν με τους Ιταλούς παραγωγούς οι ποσοστώσεις, οι τιμές καταλόγου, οι εκπτώσεις, οι προμοδοτήσεις διεισδύσεως, καθώς και η ανταλλαγή πληροφοριών όσον αφορά τη γαλλική αγορά δομικών πλεγμάτων. Ένα άλλο σημείωμα της Tréfilunion, της 23ης Οκτωβρίου 1981 (παρτ. 1 κοιν. αιτ., παράγραφοι 46 και 48 της Αποφάσεως), σχετικά με μια συζήτηση μεταξύ Tréfilunion και Tréfilarbéd, αποκαλύπτει την ύπαρξη συμφωνίας ποσοστώσεων μεταξύ της Tréfilarbéd και των βελγικών επιχειρήσεων Boël-Trébos και Steelinter.
- 43 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί η φρασεολογία του από 1ης Δεκεμβρίου 1981 εσωτερικού σημειώματος (παρτ. 5 κοιν. αιτ., παράγραφοι 24, 27 και 28 της Αποφάσεως) της Tréfilunion, το οποίο αναφέρει ειδικότερα ότι «η Tréfilunion έχει επιτύχει να συγκρατήσει το ρεύμα των εισαγωγών, δεδομένου ότι επεξεργάστηκε και προώθησε την αποδοχή ενός φραγμού υπό μορφή συμφωνίας μεταξύ των παραγωγών, περιλαμβανομένων και των σημαντικότερων αλλοδαπών. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία μιας τεχνητής καταστάσεως, με τη σχετική αύξηση των τιμών στην αγορά μας το 1981 και τη γενική συγκράτηση του όγκου των εισαγωγών στο επίπεδό τους του 1980». Στο ίδιο σημείωμα προστίθεται ότι «η επωφελής διατήρηση της συμφωνίας ως προς τις τιμές σημαίνει για τους Γάλλους παραγωγούς τουλάχιστον έναν αυτοπεριορισμό των ποσοτήτων στη δική τους αγορά στο σημερινό επίπεδο». Το σημείωμα περιλαμβάνει επίσης το ακόλουθο απόσπασμα: «Στις συζητήσεις που πραγματοποιήθηκαν μεταξύ των παραγωγών των διαφόρων χωρών σχετικά με τα ποσοστά της αγοράς που επρόκειτο να παραχωρηθούν, η επιχειρηματολογία των παραγωγών που πέτυχαν να διεισδύσουν στην αγορά είναι προφανώς πολύ ισχυρή αφού επωφελούνται από τα κεκτημένα. Το παράδειγμα που προσφέρεται στη Γαλλία στο πλαίσιο της πρόσφατης συμπράξεως δείχνει πόσο σημαντικές είναι αυτές οι κατακτηθείσες θέσεις.»
- 44 Αυτά τα σαφέστατα γραπτά αποδεικτικά στοιχεία επιβεβαιώνονται από ένα σημείωμα της Ferriere Nord, σχετικά με τη συνάντηση της 18ης Φεβρουαρίου 1982 στο Παρίσι μεταξύ Tréfilunion, ILRO, Martinelli, Italmet και Ferriere Nord

(παρτ. 16 κοιν. αιτ., παράγραφος 38 της Αποφάσεως), στο οποίο αναφέρεται ότι, με την ευκαιρία αυτή, ο Marie είχε υπογράμμισει ότι «η συμφωνία που συνήφθη στις αρχές του 1981 έφερε τα αναμενόμενα αποτελέσματα τόσο ως προς τις ποσότητες, όσο και ως προς τις τιμές».

- 45 Τέλος, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, όπως ορθώς υπογράμμισε η Επιτροπή, με την Απόφαση (παράγραφοι 23 και 29) διευκρινίζεται ότι η συμφωνία διήρκεσε από τον Απρίλιο του 1981 έως τον Μάρτιο του 1982. Η Επιτροπή διαπίστωσε τη διάρκεια αυτή στηριζόμενη, αντιστοίχως, σε ένα σημείωμα της Ferriere Nord (παρτ. 15 κοιν. αιτ., παράγραφος 37 της Αποφάσεως) σχετικά με τη συνάντηση της 20ής Οκτωβρίου 1981, στην οποία μετείχαν η Tréfilunion και οι Ιταλοί παραγωγοί, όπου διευκρινίζεται ότι «τα αποτελέσματα της συμφωνίας του Μαρτίου (που τέθηκε σε ισχύ την 1η Απριλίου 1981) είναι αρχικώς ικανοποιητικά· η συμφωνία επέτρεψε αύξηση των προσφερομένων τιμών τόσο για τους Γάλλους, όσο και για τους Ιταλούς», και σε ένα σημείωμα της 23ης Μαρτίου 1982 (παρτ. 7 κοιν. αιτ., παράγραφος 29 της Αποφάσεως) το οποίο αναφέρεται στη συνεδρίαση της εκτελεστικής επιτροπής της Tréfilunion στις 2 Μαρτίου 1982 και διευκρινίζει: «αποφασίστηκε να εκτελεστεί πλήρως η ισχύουσα συμφωνία, η οποία λήγει την 31η Μαρτίου». Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να παραπονείται ότι η διάρκεια της συμμετοχής δεν διευκρινίζεται με την Απόφαση.
- 46 Εν όψει των προεκτεθέντων, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμπράξεις οι οποίες είχαν ως αντικείμενο τον καθορισμό τιμών και ποσοστώσεων στη γαλλική αγορά κατά την περίοδο από τον Απρίλιο του 1981 έως τον Μάρτιο του 1982.
- 47 Ως εκ τούτου, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

2) Για την περίοδο 1983-1984

Προσβαλλόμενη πράξη

- 48 Με την απόφαση (παράγραφοι 51 έως 76 και 160) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι συμμετείχε σε δεύτερη δέσμη συμπράξεων στην οποία εμπλέκονταν, αφενός, οι Γάλλοι παραγωγοί (Tréfilunion, STPS, SMN, CCG και Sotralentz) και, αφετέρου, οι αλλοδαποί παραγωγοί που ασκούσαν δραστηριότητα στη γαλλική αγορά (ILRO, Fepiere Nord, Martinelli, Boël/Trébos, TFE, FBC — FBC, η οποία εμπορεύεται την παραγωγή της TFE — και Tréfilarbed). Οι συμπράξεις αυτές είχαν ως αντικείμενο τον καθορισμό των τιμών και των ποσοστώσεων για να μειωθούν οι εισαγωγές δομικών πλεγμάτων στη Γαλλία. Αυτή η δέσμη συμπράξεων πραγματοποιήθηκε μεταξύ των αρχών του 1983 και του τέλους του 1984 και έλαβε τυπική μορφή με την υιοθέτηση, τον Οκτώβριο του 1983, ενός *protocole d'accord* που συνήφθη για την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1983 έως 31 Δεκεμβρίου 1984. Στο πρωτόκολλο αυτό καταγράφηκαν τα αποτελέσματα των διαφόρων διαπραγματεύσεων μεταξύ των Γάλλων, Ιταλών και των Βέλγων παραγωγών και της Arbed σχετικά με τις ποσοστώσεις και τις τιμές που πρέπει να εφαρμόζονται στη γαλλική αγορά. Καθορίστηκαν οι ποσοστώσεις των Γάλλων παραγωγών που ανήκαν σε ομίλους σε 60,50 %, από το οποίο 40,50 % για τον όμιλο Sacilor (Tréfilunion + SMN) και 20 % για τον όμιλο Usinor (CCG + STPS), εκείνες των Γάλλων παραγωγών που δεν ανήκαν σε ομίλους σε 18 % και οι ποσοστώσεις του Βελγίου, της Ιταλίας και της Γερμανίας σε 13,95 % της καταναλώσεως στη γαλλική αγορά «στα πλαίσια μιας συμβάσεως που συνάφθηκε μεταξύ αυτών των παραγωγών και των Γάλλων παραγωγών».

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 49 Η προσφεύγουσα δεν αρνείται τις επαφές τις οποίες απεκάλυψε η Επιτροπή στις παραγράφους 52 και 53 της Αποφάσεως (παρτ. 27 και 28 κοιν. αιτ.) μεταξύ της προσφεύγουσας και των Ιταλών παραγωγών κατά την αποκληθείσα περίοδο «προετοιμασίας του εδάφους» και, ειδικότερα, κατά τη συνά-

ντηση της 23ης Φεβρουαρίου 1983, απορρίπτει όμως την άποψη ότι οι επαφές αυτές κατέληξαν στη σύναψη συμφωνίας σχετικά με την κατανομή του 39 % της γαλλικής αγοράς μεταξύ των Γάλλων παραγωγών που δεν ανήκουν σε ομίλους, τους Βέλγους, τους Ιταλούς και τους Γερμανούς παραγωγούς.

- 50 Όσον αφορά τις επαφές με την Tréfilarbed, κατά την παράγραφο 55 της Αποφάσεως, οι οποίες κατέληξαν σε συμφωνία για την ποσόστωση της Tréfilarbed, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η συμφωνία αυτή απέβλεπε, κατά την Απόφαση, στο να επιτρέψει ταχεία βελτίωση των τιμών, πράγμα που η Επιτροπή προσπάθησε να αποδείξει με τα περιστατικά που υπενθυμίζονται στην παράγραφο 56. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η Επιτροπή δεν προσκόμισε κανένα έγγραφο προς στήριξη αυτών των στοιχείων και, επομένως, επί του σημείου αυτού, υπάρχει παντελής έλλειψη αποδείξεων.
- 51 Όσον αφορά το protocole d'accord του Οκτωβρίου 1983, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι το κείμενο αυτό δεν ήταν υπογεγραμμένο και ότι, αν υπήρξε συμφωνία, ουδέποτε ανέπτυξε αποτελέσματα επί των μεριδίων της αγοράς ούτε επί των τιμών. Προσθέτει ότι, κατά την άποψη της γαλλικής επιτροπής ανταγωνισμού, οι αλλοδαποί παραγωγοί αρνήθηκαν να προσχωρήσουν στη σύμπραξη αυτή και η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη αυτή τη διαπίστωση, χωρίς να διευκρινίσει ποια ήσαν τα νέα πραγματικά στοιχεία τα οποία της επέτρεψαν να συναγάγει τη συμμετοχή των μη γαλλικών επιχειρήσεων στη σύμπραξη αυτή.
- 52 Όσον αφορά τις ποσοτώσεις, η προσφεύγουσα αρνείται την ύπαρξη συμφωνίας λόγω της άτακτης εξελίξεως του μεριδίου της αγοράς των Γάλλων παραγωγών που προκύπτει, κατ' αυτήν, τόσο από τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στην έκθεση Jenny, η οποία καταρτίστηκε για τη Γαλλική Επιτροπή Ανταγωνισμού, όσο και από το σημείωμα της 10ης Αυγούστου 1984 το οποίο συντάχθηκε για την προετοιμασία του προϋπολογισμού της Tréfilunion για το 1985 και 1986 (παρτ. 39 κοιν. αι., παράγραφος 62 της Αποφάσεως).
- 53 Όσον αφορά τις τιμές, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε την ύπαρξη συμφωνίας η οποία είχε ως αποτέλεσμα τη συνεννόηση σχετικά με τις τιμές και οι υποτιθέμενες οδηγίες σχετικά με τις τιμές δεν τηρήθηκαν από τους συμμετέχοντες στη φερόμενη σύμπραξη. Εξάλλου, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να παραπέμψει στα έγ-

γραφα που παρατίθενται στις παραγράφους 57 και 58 της Αποφάσεως για να αποδείξει την ύπαρξη συμπράξεως επί των τιμών. Όσον αφορά την παράγραφο 57, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι συμφωνία επί των τιμών συναφθείσα τον Οκτώβριο του 1983 δεν ήταν δυνατό να είχε εφαρμοστεί ήδη αναδρομικά τον Ιούλιο· όσον αφορά την παράγραφο 58, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το παράρτημα 15 της κοινοποιήσεως των αιτιάσεων δεν της κοινοποιήθηκε.

- 54 Η Επιτροπή παρατηρεί, όσον αφορά την περίοδο προετοιμασίας του εδάφους, ότι είναι αναμφισβήτητο ότι οι Γάλλοι παραγωγοί που ανήκαν σε ομίλους και οι Ιταλοί παραγωγοί κατέληξαν σε συμφωνία σχετικά με τα αντίστοιχα μερίδιά τους στην αγορά κατά τη συνάντηση της 23ης Φεβρουαρίου 1983 (παρτ. 27 έως 29 κοιν. αι., παράγραφοι 53 και 54 της Αποφάσεως), αυτό δε συνιστά το πρώτο στάδιο μιας συνολικής συμφωνίας με τους άλλους συμμετέχοντες.
- 55 Όσον αφορά τη συμφωνία με την Tréfilarbed, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, αντίθετα από ό,τι ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, η απόδειξη προσχωρήσεως της Tréfilarbed στη συμφωνία δεν διαλαμβάνεται στα περιστατικά που υπενθυμίζονται στην παράγραφο 56, αλλά στην ανταλλαγείσα αλληλογραφία μεταξύ Sacilor και Tréfilunion, αφενός, και της Arbed, αφετέρου (παρτ. 30 έως 33 κοιν. αι.).
- 56 Ως προς το protocole d'accord, η Επιτροπή παρατηρεί ότι αυτό βρέθηκε στην Tréfilunion και την Tréfilarbed και ότι είχε υπογραφεί από την τελευταία. Πάντως, έστω και ανυπόγραφο, δεν χάνει την αποδεικτική του δύναμη. Συναφώς, προβάλλει ότι τα μερίδια της αγοράς ανά επιχείρηση που αναφέρονται στο πρωτόκολλο είναι ακριβώς εκείνα τα οποία είχαν αποφασιστεί κατά τη γαλλο-ιταλική συνάντηση της 23ης Φεβρουαρίου 1983 και επικυρώθηκαν με την ανταλλαγή τηλετυπημάτων με την Tréfilarbed τον Ιούνιο του 1983, το δε πρωτόκολλο παραπέμπει σ' αυτή τη «σύμβαση» η οποία συνήφθη προηγουμένως (παράγραφος 61, σημείο ii, της Αποφάσεως). Η ύπαρξη της συμφωνίας αυτής επιβεβαιώνεται επίσης από το σημείωμα του Marie της 30ής Οκτωβρίου 1984 (παρτ. 50 κοιν. αι., παράγραφος 72 της Αποφάσεως). Όσον αφορά τη γνωμοδότηση της Γαλλικής Επιτροπής Ανταγωνισμού, η Επιτροπή θεωρεί ότι ουδόλως δεσμεύεται από τα συμπεράσματά της, ιδίως όταν πρόκειται για μη γαλλικές επιχειρήσεις και υπενθυμίζει ότι έλαβε πρόσθετες αποδείξεις οι οποίες δεν ήταν στην κατοχή των γαλλικών αρχών.

- 57 Όσον αφορά τις ποσοστώσεις και τις τιμές, η Επιτροπή προβάλλει ότι τα πολυάριθμα γραπτά αποδεικτικά στοιχεία στα οποία παραπέμπει αποδεικνύουν ότι οι συμπράξεις λειτούργησαν σύμφωνα με τις λεπτομέρειες που προβλέπονταν στο πρωτόκολλο, οι οδηγίες σχετικά με τις τιμές εφαρμόστηκαν και ότι η άνοδος των τιμών οφείλεται στη συμφωνία επί των ποσοστώσεων.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 58 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το σύνολο των εγγράφων που προσκόμισε η Επιτροπή — χωρίς να χρειάζεται να χρησιμοποιηθούν τα μη κοινοποιηθέντα στην προσφεύγουσα έγγραφα και ιδίως τα παραρτήματα 34 και 35 της κοινοποίησης των αιτιάσεων — είναι αρκετά αποκαλυπτικό ως προς την ύπαρξη των επιδίκων συμφωνιών, τη συμμετοχή της προσφεύγουσας και τον ηγετικό της ρόλο στις διαπραγματεύσεις, καθώς και την εφαρμογή των συμφωνιών. Εν όψει των αποδείξεων αυτών, οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας δεν μπορούν να θεωρηθούν ως βάσιμοι.
- 59 Ως προς την αποκληθείσα περίοδο «προετοιμασίας του εδάφους», το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι προκύπτει από τα προσκομισθέντα από την Επιτροπή έγγραφα σχετικά με τη συνάντηση της 23ης Φεβρουαρίου 1983 μεταξύ των Γάλλων παραγωγών που ανήκουν σε ομίλους και τις ILRO, Martinelli και Fergiere Nord (παρτ. 27 έως 29 κοιν. αι., παράγραφοι 53 και 54 της Αποφάσεως) ότι τα δύο μέρη κατέληξαν σε συμφωνία επί της κατανομής της γαλλικής αγοράς. Συγκεκριμένα, κατά τη συνάντηση αυτή, συμφωνήθηκε ότι 61 % της γαλλικής αγοράς προοριζόταν για τους ανήκοντες σε ομίλους Γάλλους παραγωγούς και το υπόλοιπο 39 % να κατανεμηθεί ως εξής: 19 % για τους μη ανήκοντες σε ομίλους Γάλλους παραγωγούς, 3 % για τους Βέλγους, 7 % για τους Γερμανούς και 10 % για τους Ιταλούς παραγωγούς, δηλαδή περίπου 23 000 τόνοι ετησίως. Είναι προφανές ότι, τότε, δεν υπήρχε συμφωνία εκ μέρους των Βέλγων, των Γερμανών και των μη ανηκόντων σε ομίλους Γάλλων παραγωγών καθόσον αυτοί δεν ήταν παρόντες στη συνάντηση κατά την οποία πραγματοποιήθηκαν οι συμφωνίες, το γεγονός όμως αυτό δεν αναιρεί την ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ των ανηκόντων σε ομίλους Γάλλων παραγωγών και των Ιταλών παραγωγών. Συγχρόνως, αυτοί συμφώνησαν «αύξηση» των τιμών

από τον Απρίλιο του 1983. Όσον αφορά τη συμφωνία με την Tréfilarbeid, αρκεί η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τα πολυάριθμα έγγραφα (παρτ. 30 έως 33 κοιν. αιτ.) τα οποία επιβεβαιώνουν την ύπαρξη επαφών μεταξύ των Γάλλων παραγωγών και της Tréfilarbeid και τη σύναψη συμφωνίας με την οποία χορηγείται στην Tréfilarbeid ποσόστωση 7,55 % στη γαλλική αγορά.

60 Ως προς το protocole d'accord, παρατηρείται ότι υπάρχουν διαφορετικές στατιστικές (παρτ. 42 και 43 κοιν. αιτ., παράγραφοι 64 και 65 της Αποφάσεως), που αναφέρουν ετησίως, για κάθε συμμετέχοντα στη συμφωνία, τις πωλήσεις στη γαλλική αγορά και τα μερίδιά τους στην αγορά. Οι πίνακες αυτοί περιλαμβάνουν στοιχεία τα οποία αντιστοιχούν ακριβώς στο περιεχόμενο του protocole d'accord. Στα στοιχεία αυτά πρέπει να προστεθεί το γεγονός ότι οι ποσότητες πωλήσεως της προσφεύγουσας περιλαμβάνονται στη στήλη «σύνολο συμμετεχόντων» και συγκρίνονται, σε απόλυτους αριθμούς και σε μερίδιο της αγοράς, με τις ποσότητες που περιλαμβάνονται στη στήλη «ποσοστώσεις».

61 Τα στοιχεία αυτά επιβεβαιώνονται τελικά από το γεγονός ότι, όπως προκύπτει από τηλετύπημα της 13ης Απριλίου 1984, οι Γάλλοι παραγωγοί κάλεσαν μέσω του Marie, τους αλλοδαπούς παραγωγούς στη συνάντηση της 15ης Μαΐου 1984, η οποία είχε ως αντικείμενο «την αποτίμηση της συνεργασίας μας, τη γενική επισκόπηση της ευρωπαϊκής αγοράς και την κατάρτιση, με βάση τις διαπιστώσεις της συναντήσεως, ενός χρονοδιαγράμματος για τις αυξήσεις τιμών, το ύψος των οποίων θα πρέπει να καθοριστεί με την αλληλοδιείσδυση των αγορών» (παρτ. 47 κοιν. αιτ., παράγραφος 67 της Αποφάσεως).

62 Πρέπει επίσης να αναφερθεί, στην αλληλουχία αυτή, το εσωτερικό σημείωμα του Marie της 30ής Οκτωβρίου 1984 (παρτ. 50 κοιν. αιτ., παράγραφος 72 της Αποφάσεως), όπου αναφέρεται ότι τα αποτελέσματα των σχεδίων 1985/1986 εξαρτώνται από δύο θεμελιώδεις παράγοντες που είναι «οι διαπραγματεύσεις για το 1985 και εάν είναι δυνατό το 1986, τις οποίες θα πρέπει να διεξαγάω με τον ίδιο τρόπο όπως και αυτές που άρχισαν να εφαρμόζονται από τον Σεπτέμβριο του 1983 και οι οποίες λήγουν κατά τα τέλη Δεκεμβρίου 1984». Επιβάλλεται επίσης να διαπιστωθεί ότι υπάρχει και το από 19 Σεπτεμβρίου 1984 υπόμνημα της Tréfilunion με τίτλο «Παρούσα κατάσταση της αγοράς δομικών πλεγμάτων στη Γαλλία» (παρτ. 49 κοιν. αιτ., παράγραφος 71 της Αποφάσεως),

όπου επανειλημμένως γίνεται λόγος για «άνοδο» και αύξηση των τιμών και ότι «τα επιτευχθέντα αποτελέσματα οφείλονται ευθέως στη “συνειδητοποίηση” των Ευρωπαίων κατασκευαστών που εμφανίζονται στη Γαλλική αγορά».

- 63 Όσον αφορά τη γνωμοδότηση της Γαλλικής Επιτροπής Ανταγωνισμού, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να δεχθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας. Πρώτον, όπως ορθώς υπογράμμισε η Επιτροπή, αυτή μπορούσε να καταλήξει στα δικά της συμπεράσματα, ανάλογα με τα αποδεικτικά στοιχεία που διέθετε, τα οποία δεν ήταν κατ' ανάγκη τα ίδια με εκείνα της Γαλλικής Επιτροπής Ανταγωνισμού· δεύτερον, η Επιτροπή δεν δεσμεύεται από τα συμπεράσματα των εθνικών αρχών.
- 64 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμπράξεις στη γαλλική αγορά κατά την περίοδο 1983-1984, συμπράξεις οι οποίες είχαν ως αντικείμενο τον καθορισμό τιμών και ποσοστώσεων προκειμένου να περιοριστούν οι εισαγωγές δομικών πλεγμάτων στη Γαλλία.
- 65 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

3) *Επί της ανταλλαγής πληροφοριών που προσάπτεται στην προσφεύγουσα με την παράγραφο 161 της Αποφάσεως*

Προσβαλλόμενη πράξη

- 66 Κατά την Απόφαση (παράγραφος 161), η έμμεση ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με τις παραδόσεις, η οποία εφαρμοζόταν στο πλαίσιο της εφαρμογής των συμπράξεων στη γαλλική αγορά κατά την περίοδο 1983-1984, μεταξύ των

μελών της ADETS (περιλαμβανομένου και του εισαγωγέα Tréfilarbed) και την οποία συντόνιζε η ADETS, συνιστά εναρμονισμένη πρακτική σύμφωνα με τις αρχές που ανέπτυξε το Δικαστήριο με την απόφασή του στην υπόθεση των ευρωπαϊκών επιχειρήσεων ζαχάρως (απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1975, 40/73 έως 48/73, 50/73, 54/73 έως 56/73, 111/73, 113/73 και 114/73, Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 507, σκέψεις 173 και 174). Κατά την Απόφαση, η εξατομικευμένη γνωστοποίηση σε ανταγωνιστές στοιχείων που αφορούν μεμονωμένες επιχειρήσεις σχετικά με τις πωλούμενες ποσότητες αποτελεί περιορισμό και νόθευση του ανταγωνισμού που, εν προκειμένω, λόγω της συμμετοχής της Tréfilarbed, ήταν ικανή να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 67 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διατύπωση της Αποφάσεως δεν της επιτρέπει να γνωρίζει αν καταδικάστηκε λόγω του ότι συμμετείχε σ' αυτή την έμμεση ανταλλαγή πληροφοριών. Προβάλλει ότι, αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, η Επιτροπή προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή των αρχών της αποφάσεως Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής. Συγκεκριμένα, κατά τη νομολογία αυτή, είναι αντίθετη προς τους κανόνες της Συνθήκης μόνον η ανταλλαγή πληροφοριών που έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα να επηρεάζει τη συμπεριφορά στην αγορά ενός ανταγωνιστή, δηλαδή, να αφορά το μέλλον. Εν προκειμένω, όμως, η έμμεση ανταλλαγή πληροφοριών που εφαρμοζόταν μεταξύ των μελών της ADETS αφορούσε το παρελθόν και όχι το μέλλον, όπως αποδεικνύεται με την Απόφαση η οποία αναφέρεται σε «μεμονωμένες παραδόσεις που πραγματοποιούνται στη γαλλική αγορά». Εξάλλου, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι ο καταλογισμός της παραβάσεως αυτής συνεπάγεται την επιβολή επανειλημμένων κυρώσεων στην προσφεύγουσα για τα ίδια περιστατικά.
- 68 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν καταδίκασε την καθαυτό ανταλλαγή πληροφοριών, αυτή όμως συνιστά ένα από τα στοιχεία εφαρμογής των συμπράξεων στη γαλλική αγορά το 1983-1984. Πρόκειται για πρόσθετη απόδειξη της υπάρξεως των συμπράξεων και, επιπλέον, αυτή η ανταλλαγή πληροφοριών επέτεινε τα αποτελέσματα και διασφάλισε την εφαρμογή των συμπράξεων, συμβάλλοντας έτσι στο να αυξήσει τη βαρύτητα της παραβάσεως που διαπιστώθηκε κατά της προσφεύγουσας. Ως προς τη νομολογία Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, η Επιτροπή θεωρεί ότι, μολονότι είναι αληθές ότι η ανταλλαγή πληροφοριών αφορούσε τις πωλούμενες ποσότητες από κάθε επιχείρηση (δηλαδή, όντως «το παρελθόν»), είναι εξίσου αληθές ότι είχε ως στόχο τον καθορισμό

των μελλοντικών παραδόσεων κάθε επιχειρήσεως στο πλαίσιο της τηρήσεως των ποσοτώσεων. Η Επιτροπή θεωρεί ότι η διάκριση αυτή μεταξύ παρελθουσών και μελλοντικών πληροφοριών είναι τεχνητή και δεν ασκεί επιρροή. Τέλος, η Επιτροπή παρατηρεί ότι δεν υπάρχει σώρευση των κυρώσεων καθόσον δεν καταδίκασε συγχρόνως και, εν συνεχεία, χωριστά την ανταλλαγή πληροφοριών, αφενός, και τις συμπράξεις επί των ποσοτώσεων και των τιμών, αφετέρου, αλλά δέχθηκε ότι οι συμπράξεις αυτές περιελάμβαναν, μεταξύ άλλων διατάξεων, ένα σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών.

- 69 Η προσφεύγουσα, με το υπόμνημα απαντήσεως, παρατηρεί ότι η Επιτροπή, με το υπόμνημα αντικρούσεως, εξέθεσε ότι η ανταλλαγή πληροφοριών που προσάπτεται στην προσφεύγουσα στην παράγραφο 161 της Αποφάσεως δεν καταδικάστηκε αυτή καθαυτή, αλλά απλώς επειδή συνιστούσε «ένα από τα στοιχεία εφαρμογής της συμπράξεως στη γαλλική αγορά κατά το 1983-1984». Κατά την προσφεύγουσα, το Πρωτοδικείο θα πρέπει να διαπιστώσει ότι η διατύπωση της παραγράφου 161 δείχνει ότι δεν επρόκειτο για στοιχείο το οποίο συνιστά επιβαρυντική περίσταση αλλά εναρμονισμένη πρακτική, πράγμα που φαίνεται να συνιστά χωριστή παράβαση και, ως εκ τούτου, θα πρέπει να ακυρωθεί αυτό το τμήμα της Αποφάσεως, του οποίου την αιτιολογία δεν μπορεί να μεταβάλει η Επιτροπή.
- 70 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι δεν προέβη σε καμιά μεταβολή της αιτιολογίας με το υπόμνημα αντικρούσεως, οι εξηγήσεις της συνιστούν μόνον αποσαφήνιση και η παράγραφος 161 της Αποφάσεως είναι σαφής ως προς το σημείο αυτό καθόσον διαλαμβάνει ότι η ανταλλαγή πληροφοριών ίσχυσε στο πλαίσιο της εφαρμογής των καταγγελλομένων συμφωνιών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 71 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η ερμηνεία της παραγράφου 161 της Αποφάσεως δεν οδηγεί στο να θεωρηθεί ότι με την εν λόγω παράγραφο καταλογίζεται στην προσφεύγουσα η έμμεση ανταλλαγή πληροφοριών ως χωριστή παράβαση από

τη συμμετοχή της στις συμπράξεις επί των ποσοτώσεων και των τιμών που εφαρμόστηκαν στη γαλλική αγορά κατά την περίοδο 1983-1984, όπως η συμμετοχή αυτή διαπιστώνεται με την παράγραφο 160 της Αποφάσεως.

72 Πρώτον, παρατηρείται ότι με την παράγραφο 161 ορθώς χαρακτηρίζεται η ανταλλαγή πληροφοριών ως εναρμονισμένη πρακτική σύμφωνα με τις αρχές που ανέπτυξε το Δικαστήριο με την απόφαση *Suiker Unie* κ.λπ. κατά Επιτροπής. Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει πράγματι ότι, όπως υπογράμμισε η Επιτροπή, η ανταλλαγή πληροφοριών δεν αφορούσε μόνον τις πραγματοποιηθείσες ήδη παραδόσεις, αλλά είχε ως στόχο να καταστήσει δυνατό τον συνεχή έλεγχο των υπό εξέλιξη παραδόσεων προκειμένου να διασφαλίσει την πρόσφορη αποτελεσματικότητα της συμφωνίας, όπως προκύπτει από το παράρτημα I του *protocole d'accord*, κατά το οποίο, «ως διασφάλιση της όσο το δυνατόν περισσότερο ικανοποιητικής εφαρμογής της συμφωνίας, είναι αναγκαίο να παρέχονται (...) τα στατιστικά στοιχεία που είναι προς τούτο απαραίτητα: δηλώσεις ανά δεκαήμερο (...) των παραγγελιών που έχουν εκτελεστεί και εκείνων που έχουν καταγραφεί» και κατά το οποίο «οι δηλώσεις αυτές θα επιτρέψουν στη γραμματεία να τηρεί το πρόγραμμα του επαγγέλματος σωρευτικά». Σύμφωνα με τις αρχές που καθιερώθηκαν με την απόφαση *Suiker Unie* κ.λπ. κατά Επιτροπής, μια τέτοια ανταλλαγή πληροφοριών συνιστά σαφώς εναρμονισμένη πρακτική που έχει ως σκοπό ή ως αποτέλεσμα τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς.

73 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το γεγονός ότι η ανταλλαγή πληροφοριών συνιστά εναρμονισμένη πρακτική και χαρακτηρίζεται ως τέτοια στην παράγραφο 161 δεν σημαίνει, όπως κακώς ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, ότι η Απόφαση πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι πρόκειται για χωριστή παράβαση από την αναφερόμενη στην παράγραφο 160. Πράγματι, με την παράγραφο 161 διευκρινίζεται ότι η έμμεση ανταλλαγή πληροφοριών για την οποία γίνεται λόγος ίσχυσε μεταξύ των μελών της ADETS στο πλαίσιο εφαρμογής της συμφωνίας που σκοπεύεται με την παράγραφο 160 και η διευκρίνιση αυτή πρέπει να ερμηνευθεί ως εντασσόμενη στην έκθεση των περιστάσεων υπό τις οποίες γίνονταν η ανταλλαγή πληροφοριών και όχι υπό την έννοια ότι η ανταλλαγή πληροφοριών δεν αποτελούσε μέρος της εν λόγω συμφωνίας.

74 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

B — Επί της αγοράς της Benelux

Προσβαλλόμενη πράξη

- 75 Με την Απόφαση (παράγραφοι 78, στοιχεία α' και β', 163 και 168) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι συμμετείχε σε συμπράξεις επί των τιμών μεταξύ των κυριότερων παραγωγών οι οποίοι πωλούν στην αγορά της Benelux, περιλαμβανομένων και των παραγωγών οι οποίοι δεν ανήκουν στην Benelux, και σε συμπράξεις μεταξύ των Γερμανών παραγωγών οι οποίοι εξάγουν προς την Benelux και των άλλων παραγωγών οι οποίοι πωλούν εντός της Benelux σχετικά με την τήρηση των τιμών που καθορίζονται για την αγορά της Benelux. Κατά την Απόφαση, οι συμπράξεις αυτές είχαν αποφασιστεί κατά τις συσκέψεις που πραγματοποιήθηκαν στην Breda και στο Bunnik (Κάτω Χώρες) μεταξύ Αυγούστου 1982 και Νοεμβρίου 1985, συσκέψεις στις οποίες είχαν συμμετάσχει (παράγραφος 168 της Αποφάσεως) τουλάχιστον οι Thibodraad, Tréfilarbeid, Boël/Trébos, FBC, Van Merksteijn, ZND, Tréfilunion και, από τους Γερμανούς παραγωγούς, τουλάχιστον οι BSiG. Η Απόφαση βασίζεται σε αρκετά τηλετυπήματα τα οποία απέστειλε στην Tréfilunion ο αντιπρόσωπός της στην Benelux. Τα τηλετυπήματα αυτά περιέχουν συγκεκριμένα στοιχεία για κάθε σύσκεψη [ημερομηνία, τόπο, συμμετέχοντες, απουσιάζοντες, αντικείμενο (συζήτηση επί της καταστάσεως της αγοράς, προτάσεις και αποφάσεις σχετικά με τις τιμές), καθορισμό της ημερομηνίας και του τόπου της προσεχούς συναντήσεως].
- 76 Με την Απόφαση (παράγραφος 164) υπογραμμίζεται ότι, μολονότι δεν υπήρξε καθορισμός ποσοτώσεων κατά τις συναντήσεις της Breda και του Bunnik (εξετάστηκαν σχετικές προτάσεις αλλά, προφανώς, δεν υιοθετήθηκαν), ωστόσο, στοιχεία σχετικά με μεμονωμένες επιχειρήσεις γνωστοποιήθηκαν στους ανταγωνιστές με σκοπό την προετοιμασία ενός καρτέλ ποσοτώσεων και, ειδικότερα, τα στοιχεία εξαγωγών γνωστοποιήθηκαν από την Tréfilunion στην Boël/Trébos (παράγραφος 85 της Αποφάσεως), πράγμα που συνιστά παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 77 Η προσφεύγουσα ομολογεί ότι έχει συμμετάσχει σε αρκετές συναντήσεις σχετικά με τη βελγική και την ολλανδική αγορά και ομολογεί ότι υπήρξαν συμφωνίες επί των τιμών. Ωστόσο, υποστηρίζει ότι οι συμφωνίες αυτές δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα επί των μεριδίων της αγοράς και ότι, σε κάθε συνάντηση, διαπιστωνόταν η αποτυχία της προηγουμένης συναντήσεως και μεταβάλλονταν οι αποφάσεις οι οποίες είχαν ληφθεί κατ' αυτήν. Προβάλλει επίσης ότι κατείχε πολύ μικρό μερίδιο της βελγικής αγοράς, λόγω της υπάρξεως του γερμανικού καρτέλ κρίσεως το οποίο διευκόλυνε τις γερμανικές εξαγωγές προς το Βέλγιο και προκάλεσε πτώση των τιμών στην αγορά.
- 78 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι η φερόμενη μη τήρηση των τιμών δεν έχει επίπτωση στην ύπαρξη της παραβάσεως, η οποία υλοποιείται εφόσον οι τιμές καθορίζονται από κοινού. Υπογραμμίζει ότι η ίδια η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι όντως ελήφθησαν αποφάσεις. Ως προς το μικρό μερίδιο της αγοράς που κατείχε η προσφεύγουσα, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι το γεγονός αυτό δεν σημαίνει ωστόσο ότι η προσφεύγουσα δεν συμμετείχε στις συμπράξεις, όπως προκύπτει άλλωστε από τα έγγραφα που παρατίθενται στις παραγράφους 97, 98 και 101 της Αποφάσεως (διάφορα τηλετυπήματα που επισυνάπτονται στα παρτ. 68, 69 και 73 κοιν. αι.). Στην πραγματικότητα, η Tréfilunion δεν πραγματοποίησε πωλήσεις στην αγορά της Benelux λόγω των συμπράξεων στις οποίες συμμετείχε με σκοπό την άνοδο των τιμών.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 79 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα ομολογεί τη συμμετοχή της στις συναντήσεις και ότι, κατά τις συναντήσεις αυτές, ελήφθησαν αποφάσεις σχετικά με τις τιμές. Συναφώς, παρατηρείται ότι το γεγονός ότι δεν τηρήθηκαν οι συμφωνηθείσες τιμές δεν είναι ικανό να αναιρέσει το αντανταγωνιστικό αντικείμενο των συναντήσεων αυτών και, επομένως, τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμπράξεις, αλλά θα έτεινε το πολύ να αποδείξει ότι η προσφεύγουσα δεν εφάρμοσε τις εν λόγω συμφωνίες. Πράγματι, προς εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, η εκτίμηση των συγκεκριμένων

αποτελεσμάτων μιας συμφωνίας παρέλκει όταν προκύπτει, όπως συμβαίνει στην περίπτωση των συμφωνιών που διαπιστώνονται με την Απόφαση, ότι αυτές είχαν ως αντικείμενο την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιανουαρίου 1980, C-277/87, Sandoz Prodotti Farmaceutici κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-45).

- 80 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται το επιχείρημα που αντλεί από το μικρό μερίδιό της στην αγορά λόγω της υπάρξεως του γερμανικού καρτέλ κρίσεως, επειδή, όπως προκύπτει από τηλετύπημα της 3ης Απριλίου 1984 της Tréfilunion προς την Boël (παρτ. 69 κοιν. αιτ., παράγραφος 97 της Αποφάσεως) και από τηλετύπημα της 21ης Ιουνίου 1984 της Tréfilunion προς την Thibodraad (παρτ. 73 κοιν. αιτ., παράγραφος 101 της Αποφάσεως), αυτό το μικρό μερίδιο είναι συνέπεια της συμπεριφοράς που επέδειξε μετά τη συμμετοχή της στις συμπράξεις προκειμένου να μη διακυβεύσει τις ληφθείσες αποφάσεις ως προς τις τιμές στην αγορά της Benelux.
- 81 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμπράξεις ως προς την αγορά της Benelux κατά την περίοδο μεταξύ Αυγούστου 1982 και Νοεμβρίου 1985 και οι οποίες αφορούσαν τις τιμές.
- 82 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα ουδόλως αμφισβητεί το γεγονός ότι γνωστοποίησε πληροφορίες στους ανταγωνιστές της με σκοπό την προετοιμασία ενός καρτέλ ποσοστώσεων. Επομένως, συνάγεται ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο την ύπαρξη εναρμονισμένης πρακτικής κατά την έννοια του άρθρου 85 της Συνθήκης (απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-7/89, Hercules Chemicals κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1711, σκέψεις 258 έως 261).
- 83 Επομένως, η αίτηση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

Γ — Επί της συμπράξεως του 1985 μεταξύ BStG και Tréfilunion σχετικά με τις συναλλαγές αλληλοδιεισδύσεως μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας

Προσβαλλόμενη πράξη

- 84 Με την Απόφαση (παράγραφοι 135 έως 143 και 176) προσάπτεται στην προσφεύγουσα ότι συμμετείχε σε συμπράξεις σχετικά με τις συναλλαγές αλληλοδιεισδύσεως μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας με τη γερμανική επιχείρηση BStG. Οι συμπράξεις αυτές συγκροτήθηκαν κατά τη διάρκεια συζητήσεως στις 7 Ιουνίου 1985 μεταξύ Michael Müller, γενικού διευθυντή της BStG, και Marie, διευθυντή της Tréfilunion, όπως προκύπτει από εσωτερικό σημείωμα του Marie, της 16ης Ιουλίου 1985 (παρτ. 106 κοιν. αιτ.) και εσωτερικό σημείωμα του Michael Müller της 27ης Αυγούστου 1985 (παρτ. 107 κοιν. αιτ.). Κατά την Απόφαση (παράγραφος 140), οι αμοιβαίες παραχωρήσεις που έγιναν κατά τη διάρκεια αυτής της συζητήσεως τηρήθηκαν, πράγμα που επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι ούτε η Tréfilunion ούτε οι άλλοι Γάλλοι παραγωγοί υπέβαλαν καταγγελία στην Επιτροπή κατά του γερμανικού καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως, το δε εργοστάσιο της προσφεύγουσας στο Gelsenkirchen (Γερμανία) δεν πραγματοποίησε εξαγωγές κατά παραγγελία δομικών πλεγμάτων προς τη Γαλλία. Επιπλέον, από τα δύο αυτά σημειώματα προκύπτει ότι κάθε μελλοντική εξαγωγική δραστηριότητα θα εξαρτάται από τον καθορισμό ποσοστώσεων παραδόσεως.
- 85 Κατά την Απόφαση (παράγραφος 176), οι συμπράξεις που συγκροτήθηκαν κατά τη συζήτηση της 7ης Ιουνίου 1985 μεταξύ Michael Müller και Marie σχετικά με τις συναλλαγές αλληλοδιεισδύσεως μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας συνιστούν περιορισμό του ανταγωνισμού μεταξύ Γερμανών και Γάλλων παραγωγών, ικανό να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 86 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι τα εν λόγω περιστατικά συνίστανται απλώς σε μια συνάντηση μεταξύ του Müller και του Marie. Υποστηρίζει ότι δεν λήφθηκε καμία απόφαση και αυτό αποδεικνύεται από το ότι η συζήτηση μεταφέρθηκε

από τα δύο μέρη υπό μορφή υποθετικού λόγου. Κατά την προσφεύγουσα, μολονότι έγιναν όντως συζητήσεις, ωστόσο αυτές δεν είχαν ευθέως ως αντικείμενο τη σύναψη συμφωνίας περιορίζοντας τη γαλλο-γερμανική αλληλοδιείσδυση στον τομέα των δομικών πλεγμάτων. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε τη μείωση της γερμανικής διεισδύσεως στη Γαλλία. Υπενθυμίζει συναφώς ότι ο Müller είχε γράψει στο σημειώματά του ότι θα ελάμβανε πληροφορίες ως προς τις «ενδεχόμενες δυνατότητες μείωσης της αλληλοδιεισδύσεως». Η προσφεύγουσα συνάγει ότι δεν υπήρξε καμιά δραστηριότητα τείνουσα στον περιορισμό του ανταγωνισμού που προερχόταν από τη Γερμανία.

- 87 Η Επιτροπή απορρίπτει τους ισχυρισμούς της Tréfilunion και παρατηρεί ότι το από 16 Ιουλίου 1985 πρακτικό του Marie περιλαμβάνει «συμπεράσματα» τα οποία αναφέρονται σε ορισμένες παραχωρήσεις που επικυρώθηκαν «αμέσως». Οι παραχωρήσεις αυτές είναι μόνον ένα πρώτο στάδιο «εν αναμονή της προσεχούς συναντήσεως», αλλά δεν είναι λιγότερο πραγματικές και τείνουν ήδη στον περιορισμό της αμοιβαίας διεισδύσεως μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 88 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι με την Απόφαση (παράγραφος 140) καταλογίζεται στην προσφεύγουσα ότι προέβη μαζί με την BStG σε γενική συνεννόηση αποβλέπουσα στον περιορισμό της αμοιβαίας διεισδύσεως των προϊόντων τους στη Γερμανία και στη Γαλλία, συνεννόηση η οποία υλοποιήθηκε με τις εξής τρεις προτάσεις: η Tréfilunion δεν θα υπέβαλλε καταγγελία στην Επιτροπή κατά του γερμανικού καρτέλ κρίσεως· το εργοστάσιο της BStG στο Gelsenkirchen δεν θα πραγματοποιούσε προς τη Γαλλία εξαγωγές δομικών πλεγμάτων κατά παραγγελία για περίοδο δύο-τριών μηνών· τέλος, τα δύο μέρη συμφώνησαν να εξαρτούν τις μελλοντικές εξαγωγές τους από τον καθορισμό ποσοστώσεων.
- 89 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η ανάλυση των δύο προαναφερθέντων σημειωμάτων (βλ. σκέψη 84) επιτρέπει το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο τη συνεννόηση της προσφεύγουσας με την BStG επί των δύο

πρώτων αναφερομένων προτάσεων. Συγκεκριμένα, στο σημειώμά του, υπό τον τίτλο «Συμπεράσματα», ο Marie σημειώνει ότι «δεν υποβλήθηκε καμιά καταγγελία στις Βρυξέλλες κατά του Kartellvertrag». Το σημείωμα του Michael Müller είναι εξίσου σαφές ως προς το ζήτημα αυτό: «Ο Marie δεσμεύθηκε να μην υποβάλει καταγγελία (...) είναι έτοιμος να συγκατατεθεί στην έγκριση για το Gelsenkirchen, υπό την προϋπόθεση ότι η έγκριση δεν θα χρησιμοποιηθεί πριν από δύο ή τρεις μήνες (...). Αποδέχθηκα την προθεσμία των δύο-τριών μηνών.» Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η δέσμευση του Marie να μην υποβάλει καταγγελία κατά του γερμανικού καρτέλ πρέπει να αναλυθεί ως συμπεριφορά υιοθετηθείσα έναντι ενός ανταγωνιστή, σε αντάλλαγμα των παραχωρήσεων του ίδιου αυτού ανταγωνιστή, στο πλαίσιο συμπράξεως αντιβαίνουσας προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

- 90 Από την ανάλυση των δύο σημειωμάτων προκύπτει επίσης η επιθυμία των δύο μερών να καταλήξουν σε μια ισορροπία και σε περιορισμό της αμοιβαίας διεισδύσεως των προϊόντων τους στις δύο χώρες. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, αφενός, ο Michael Müller, με το προαναφερθέν σημειώμά του, αναφέρει ότι, «καθόσον μας αφορά, ενδιαφερόμαστε πάρα πολύ για τον περιορισμό των αμοιβαίων διεισδύσεων. Πάντως, η ρύθμιση του ζητήματος αυτού είναι περισσότερο δυσχερής, λόγω του μεγάλου αριθμού των συμμετεχόντων, από ό,τι σε εθνική κλίμακα, αλλά πρέπει να γίνει το συντομότερο δυνατό, εν πάση περιπτώσει, όταν βεβαίως το επίπεδο των τιμών θα είναι πρακτικά το ίδιο σε όλες τις σχετικές αγορές». Στο ίδιο σημείωμα, ο Michael Müller αποκαλύπτει ότι ο Marie υπέβαλε ορισμένες προτάσεις και εξέφρασε ορισμένες επιθυμίες, μεταξύ των οποίων «την εξισορρόπηση των αλληλοδιεισδύσεων μεταξύ των δύο χωρών σε απόλυτες ποσότητες». Αφετέρου, ο Marie με το προαναφερθέν σημειώμά του, υπό τον τίτλο «Συμπεράσματα», αναφέρει ότι «στο αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα και αναμένοντας την επόμενη συνάντηση (...) η BStG αρχίζει επαφές με τους άλλους Γερμανούς κατασκευαστές προκειμένου να διευκολύνει την πρόσβαση των άλλων κατασκευαστών με την άρση ορισμένων ρυθμίσεων και να διαπραγματευθεί κάποιο βαθμό διεισδύσεως, να προσπαθήσει να μειώσει τις δραστηριότητες της Moselstahl (μέσω της Stiness) και να αναζητήσει δυνατότητα εντάξεως του Gelsenkirchen στο σύνολο της ΟΔΓ, ενώ το μερίδιο που πρέπει να επιτευχθεί στη γαλλική αγορά μένει ακόμη να καθορισθεί».

- 91 Εν όψει της ανάλυσεως αυτής, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι αποδείχθηκε μόνον ότι τα δύο μέρη είχαν σχεδιάσει τη σύναψη συμφωνίας ποσοστώςσεων, η οποία εξαρτιόταν από την αντίδραση των άλλων γερμανικών επιχειρήσεων.

92 Υπό το φως των προηγούμενων, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο τα περιστατικά που εκτίθενται στην παράγραφο 140, πρώτο εδάφιο, της Αποφάσεως, δηλαδή τη δέσμευση της Tréfilunion να μην υποβάλει καταγγελία κατά του καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως, καθώς και την παραίτηση της BSiG από τις εξαγωγές προς τη Γαλλία κατά παραγγελία δομικών πλεγμάτων για περίοδο δύο-τριών μηνών. Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμο την ύπαρξη συμφωνίας κατά την οποία τα μέρη θα εξαρτούσαν τις μελλοντικές τους εξαγωγές από τον καθορισμό ποσοστώσεων, όπως η συμφωνία αυτή περιγράφεται στο σημείο 140, δεύτερο εδάφιο, της Αποφάσεως.

93 Κατά συνέπεια, πρέπει, αφενός, να απορριφθεί η αιτίαση της προσφεύγουσας ως προς τις συμφωνίες που περιγράφονται στο σημείο 140, πρώτο εδάφιο, της Αποφάσεως και να επιβεβαιωθεί ότι ορθώς η Επιτροπή έκρινε ότι συνιστούσαν παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και, αφετέρου, να γίνει δεκτή η αιτίαση της προσφεύγουσας όσον αφορά τα περιστατικά που της προσάπτονται στο σημείο 140, δεύτερο εδάφιο, της Αποφάσεως και να κριθεί ότι, εφόσον αυτά δεν έχουν αποδειχθεί επαρκώς κατά νόμον από την Επιτροπή, δεν μπορούν να εμπίπτουν στο άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

III — Επί του μη αισθητού περιορισμού του ανταγωνισμού και του επηρεασμού του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών

Επιχειρήματα των διαδίδων

94 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τον ισχυρισμό που περιέχεται στην παράγραφο 159 της Αποφάσεως, κατά τον οποίο οι συμπράξεις που τέθηκαν σε εφαρμογή κατά την περίοδο 1981-1982 είχαν «επηρεάσει αισθητά το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών επειδή (αφορούσαν) άμεσα τη ρύθμιση διασυνοριακών εμπορικών συναλλαγών». Κατά την προσφεύγουσα, η έλλειψη δυνατότητας εναλλαγής ή

υποκαταστάσεως των εν λόγω προϊόντων μεταξύ των χωρών λόγω, κυρίως, της ανάγκης να ληφθεί άδεια στη Γαλλία, ανάλογα με την γκάμα που καθόρισε η ADETS, γκάμα η οποία ήταν διαφορετική από την καθορισθείσα για τα γερμανικά, τα βελγικά και τα ολλανδικά προϊόντα και οδηγούσε σε αύξηση του κόστους παραγωγής των γαλλικών προϊόντων, καθιστούσε αδύνατο τον επηρεασμό του ενδοκοινοτικού εμπορίου. Εφόσον όμως δεν υπάρχει τέτοιος επηρεασμός, το άρθρο 85, παράγραφος 1, δεν μπορεί να εφαρμοστεί.

- 95 Επικουρικώς, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε την ύπαρξη συμφωνιών επί των ποσοτώσεων και ακόμη λιγότερο ότι αυτές είχαν ως αποτέλεσμα την ποσόστωση των εισαγωγών στη Γαλλία, οι οποίες, αντιθέτως, αυξήθηκαν. Ως προς τις συμφωνίες επί των τιμών, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι κατείχε ηγετική θέση, ότι οι τιμές της δημοσιεύονταν και ότι ευθυγραμμίζονταν μ' αυτές. Υπογραμμίζει ότι η Επιτροπή υπενθύμισε με την απόφασή της 84/405/ΕΟΚ, της 6ης Αυγούστου 1984, σχετικά με μια διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/30.350 — Zinc Producer Group, ΕΕ L 220, σ. 27, στο εξής: απόφαση για τον ψευδάργυρο) ότι μια τέτοια κατάσταση δεν αφαιρεί από τις επιχειρήσεις τη δυνατότητα να καθορίσουν ανεξάρτητα την πολιτική που προτίθενται να ακολουθήσουν εντός της κοινής αγοράς. Υπενθυμίζει ότι, με την ευκαιρία αυτή, η Επιτροπή ανέφερε επίσης ότι «υπ' αυτές τις προϋποθέσεις, μια παράλληλη συμπεριφορά τιμών σε ολιγοπώλιο που παράγει ομοιογενή προϊόντα δεν αποτελεί από μόνη της επαρκή απόδειξη για εναρμονισμένη πρακτική». Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι αυτό ακριβώς συμβαίνει στην περίπτωση των δομικών πλεγμάτων. Εν πάση περιπτώσει, κατά τη γνώμη της, η παράλληλη συμπεριφορά ως προς τις τιμές στην αγορά δεν είναι καν δυνατό να συνιστά παράβαση.

- 96 Η Επιτροπή θεωρεί ότι, εν όψει των συγκλινουσών αποδείξεων για την ύπαρξη των συμφωνιών, οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας ως προς τη δυνατότητα εναλλαγής ή όχι των προϊόντων δεν μπορούν να θέσουν υπό αμφισβήτηση τη νομιμότητα της Αποφάσεως (βλ., πιο πάνω, σκέψη 28). Η Επιτροπή δεν δέχεται ότι η ύπαρξη διαφορετικών τεχνικών προδιαγραφών στις διάφορες χώρες δημιουργεί πραγματικούς φραγμούς και, αναφερόμενη στο από 1ης Δεκεμβρίου 1981 σημείωμα της Tréfilunion (παρτ. 5 κοιν. αιτ.), υπογραμμίζει ότι η αύξηση των τιμών που διαπιστώνεται με την Απόφαση ήταν αποτέλεσμα των ίδιων των συμπράξεων και όχι των συνθηκών παραγωγής των οικείων προϊόντων.

- 97 Η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι τα δομικά πλέγματα είναι ομοιογενές προϊόν (τουλάχιστον εντός κάθε κατηγορίας) και ότι οι παραγωγοί βρίσκονται σε κατάσταση ολιγοπωλίου, όπως στο πλαίσιο της προαναφερθείσας αποφάσεως για τον ψευδάργυρο αλλά θεωρεί ότι αυτό δεν αρκεί για να συναχθεί το συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε σύμπραξη στην παρούσα περίπτωση. Συγκεκριμένα, εν προκειμένω, οι αποδείξεις που διαθέτει δεν περιορίζονται στις συμπεριφορές που διαπίστωσε στον τομέα των τιμών αλλά περιλαμβάνουν επίσης έγγραφα τα οποία αποδεικνύουν την ύπαρξη συμπράξεως. Υπενθυμίζει ότι, κατά την ίδια απόφαση για τον ψευδάργυρο, «επαρκής απόδειξη όμως μπορεί να προκύψει από τον παράλληλο καθορισμό των τιμών σε συνδυασμό με άλλες ενδείξεις, όπως οι επαφές μεταξύ των επιχειρήσεων για επιθυμητές μεταβολές των τιμών που προηγούνται από τις μεταβολές των τιμών ή η ανταλλαγή πληροφοριών που ενισχύουν επαφές τέτοιου είδους». Υπενθυμίζει επίσης ότι, μολονότι η «παράλληλη συμπεριφορά» δεν συνιστά παράβαση, αποτελεί ωστόσο ένδειξη μιας συμπράξεως. Η εναρμονισμένη πρακτική συνιστά την παράβαση και η απόδειξή της είναι η παράλληλη συμπεριφορά. Το γεγονός ότι η Tréfilunion είχε ηγετική θέση δεν εξηγεί τον παραλληλισμό των τιμών, καθόσον οι εφαρμοζόμενες τιμές περιελάμβαναν εκπτώσεις σε σχέση με τους τιμοκαταλόγους αυτούς.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 98 Προκαταρκτικώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με τη φερόμενη εσφαλμένη ανάλυση της οικείας αγοράς από την Επιτροπή έχουν απορριφθεί ήδη πιο πάνω (βλ., πιο πάνω, σκέψεις 29 επ.).
- 99 Το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης απαγορεύει ως ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά όλες τις συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων ή τις εναρμονισμένες πρακτικές που δύναται να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών και που έχουν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς και ιδίως εκείνες οι οποίες συνίστανται στον άμεσο ή έμμεσο καθορισμό των τιμών αγοράς ή πώλησεως ή άλλων όρων συναλλαγής και στην κατανομή των αγορών ή των πηγών εφοδιασμού.

- 100 Από το γράμμα της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι τα μόνα ζητήματα που ασκούν επιρροή είναι κατά πόσον οι συμφωνίες στις οποίες συμμετείχε η προσφεύγουσα από κοινού με άλλες επιχειρήσεις είχαν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του ανταγωνισμού και αν ήσαν ικανές να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών (απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-6/89, Enichem Anic κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1623, σκέψεις 216 και 224).
- 101 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι από τις εκτιμήσεις του σχετικά με την απόδειξη των συμπράξεων προκύπτει ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στις συμπράξεις στη γαλλική αγορά κατά την περίοδο 1981-1982 που είχαν ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς, κυρίως με τον καθορισμό των τιμών και του όγκου των πωλήσεων.
- 102 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει επίσης ότι, κατά πάγια νομολογία, για να μπορεί μια απόφαση, μια συμφωνία ή μια σύμπραξη να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, πρέπει, βάσει ενός συνόλου νομικών και πραγματικών στοιχείων, να επιτρέπει να θεωρηθεί σε επαρκή βαθμό πιθανότητας ότι μπορεί να ασκήσει επιρροή, άμεση ή έμμεση, πραγματική ή δυνητική, στα εμπορικά ρεύματα μεταξύ κρατών μελών, τούτο δε κατά τρόπο που να δικαιολογεί τον φόβο ότι θα μπορούσε να εμποδίσει την πραγματοποίηση ενιαίας αγοράς μεταξύ κρατών μελών (προαναφερθείσα απόφαση Van Landewyck κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 170).
- 103 Επιβάλλεται εξάλλου να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης δεν επιβάλλει ούτε όπως οι δράστες των περιοριστικών του ανταγωνισμού πρακτικών είχαν την πρόθεση να περιορίσουν με τις πρακτικές αυτές το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, ούτε ότι οι πρακτικές αυτές όντως επηρέασαν αισθητά το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, αλλά επιβάλλει αποκλειστικά την απόδειξη ότι αυτές οι πρακτικές ήσαν ικανές να έχουν τέτοιο αποτέλεσμα (απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Φεβρουαρίου 1978, 19/77, Miller κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 47).
- 104 Εν πάση περιπτώσει, υπογραμμίζεται ότι οι διαπιστωθέντες περιορισμοί του ανταγωνισμού ήσαν ικανοί να εκτρέψουν τα εμπορικά ρεύματα από τον προ-

σανατολισμό τον οποίο άλλως θα ελάμβαναν, καθόσον οι περιορισμοί αυτοί είχαν ως αντικείμενο και ως αποτέλεσμα την ποσόστωση των εισαγωγών. Το Πρωτοδικείο δέχεται ότι, όπως προκύπτει από τις διαπιστώσεις που έγιναν κατά την απόδειξη των συμπράξεων, αυτές συνίσταντο στην εφαρμογή ποσοστώσεως επί των εισαγωγών και στον καθορισμό των τιμών στις διάφορες αγορές. Εξάλλου, οι εν λόγω συμπράξεις αφορούσαν ευθέως τη ρύθμιση των διασυνοριακών ρευμάτων των προϊόντων και συμμετείχαν σ' αυτές Γερμανοί, Βέλγοι, Ιταλοί, Γάλλοι και Ολλανδοί παραγωγοί. Επομένως, καλώς η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι συμπράξεις στις οποίες συμμετείχε η προσφεύγουσα ήσαν ικανές να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών.

105 Ως εκ περισσού, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το γεγονός ότι η Tréfilunion κατείχε ηγετική θέση και οι τιμές της δημοσιεύονταν δεν αναιρεί τις διαπιστώσεις που έγιναν κατά την απόδειξη των συμπράξεων, στις οποίες προέβη η Επιτροπή με βάση αρκετά έγγραφα τα οποία είναι κατά των θέσεων της προσφεύγουσας.

106 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

IV — *Επί των περιστατικών τα οποία συνιστούν δικαιολογία*

Επιχειρήματα των διαδίκων

107 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το Δικαστήριο δέχθηκε, με την απόφαση της 8ης Ιουνίου 1982, 258/78, Nungesser και Eisele κατά Επιτροπής (Συλλογή 1982, σ. 2015, στο εξής: απόφαση «σπόροι αραβοσίτου προς σπορά»), την εφαρμογή του rule of reason κατά τον οποίο, εκτός από τις περιπτώσεις απαλλαγής που προβλέπει το άρθρο 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης, ορισμένες ειδικές περιστάσεις μπορούν να οδηγήσουν στη μη εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, μολονότι οι επίδικες ρήτρες είχαν θεωρηθεί προηγουμένως ως περιοριστικές του ανταγωνισμού. Η νομολογία αυτή έχει εφαρμογή κατ' αναλογία στην παρούσα περίπτωση, όπου πρόκειται για κατάσταση ολιγοπωλίου στην οποία

οι Γερμανοί παραγωγοί απέλαυαν προτιμησιακής καταστάσεως, τουλάχιστον από το 1983. Πράγματι, το καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως είχε καθορίσει ποσοτώσεις παραδόσεων αποκλειστικά για την εσωτερική γερμανική αγορά και, έτσι, ευνόησε τις εξαγωγές λόγω της υπέρξεως, για τις γερμανικές επιχειρήσεις, μιας επιστροφής 80 DM ανά τόνο αν δεν εξαντλούσαν τις ποσοτώσεις τους. Επομένως, η προσφεύγουσα αντιμετώπιζε την αναγκαιότητα να αντιδράσει σ' αυτόν τον ανταγωνισμό και, κατά συνέπεια, η συμπεριφορά της ήταν δικαιολογημένη. Η κατάσταση αυτή καθιστούσε ανεφάρμοστο το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, τουλάχιστον από το 1983.

- 108 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι κακώς η προσφεύγουσα διατείνεται ότι, λόγω ειδικών περιστάσεων, όπως η ύπαρξη του γερμανικού καρτέλ κρίσεως από το 1983, το άρθρο 85 δεν έπρεπε να εφαρμοστεί για πράξεις των άλλων επιχειρήσεων που είχαν ως αντικείμενο να «απαντήσουν σ' αυτή τη μορφή ανταγωνισμού». Πράγματι, η ύπαρξη παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού εξαιτίας ορισμένων επιχειρηματιών δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να δικαιολογήσει την παράβαση άλλων επιχειρηματιών χωρίς αυτό να έχει καμιά σχέση με τον *rule of reason*, όπως η προσφεύγουσα πιστεύει ότι τον διακρίνει στην απόφαση «σπόροι αραβοσίτου προς σπορά». Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι όλες οι συμπράξεις που σκοπεύει το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης απαγορεύονται αυτοδικαίως, ανεξάρτητα από τους λόγους για τους οποίους συγκροτήθηκαν. Η Επιτροπή παρατηρεί ότι στην απόφαση «σπόροι αραβοσίτου προς σπορά» επρόκειτο για πολύ ειδική περίπτωση, εντελώς διαφορετική από την παρούσα και, επομένως, δεν μπορεί να συναχθεί η ύπαρξη οποιουδήποτε *rule of reason* που θα επέτρεπε στις περιοριστικές του ανταγωνισμού συμπράξεις να εκφεύγουν από την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, υπό το πρόσχημα ότι υπάρχουν άλλες συμπράξεις στον ίδιο τομέα προϊόντων.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 109 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο ότι οι διαπιστωθείσες συμπράξεις είχαν αντιανταγωνιστικό αντικείμενο κατά την

έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι το κατάφωρον της παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, και ιδίως των στοιχείων α' και γ' της Συνθήκης αποκλείει, ούτως ή άλλως, την εφαρμογή του rule of reason, αν υποθεθεί ότι ένας τέτοιος κανόνας βρίσκει πεδίο εφαρμογής στο πλαίσιο του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού, εφόσον η παράβαση αυτή θα έπρεπε, στην περίπτωση αυτή, να θεωρηθεί ως per se παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού (απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, T-14/89, Montedipe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1155, σκέψη 265).

110 Κατά συνέπεια, η αιτίαση της προσφεύγουσας δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 15 του κανονισμού 17

I — *Επί του ότι δεν λήφθηκε επαρκώς υπόψη το οικονομικό και νομικό πλαίσιο*

Επιχειρήματα των διαδίκων

111 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή έπρεπε να λάβει υπόψη το οικονομικό και νομικό πλαίσιο του τομέα της οικοδομής και του τομέα του χονδrosύρματος. Παρατηρεί ότι, αφενός, ο τομέας της οικοδομής, κύρια πηγή ζητήσεως των δομικών πλεγμάτων, αντιμετώπιζε σοβαρή κρίση μεταξύ 1976 και 1985 τόσο στη Γαλλία, όσο και στις άλλες χώρες της Κοινότητας, πράγμα που είχε ως συνέπεια μεγάλη μείωση της ζητήσεως δομικών πλεγμάτων. Αφετέρου, παρατηρεί ότι υπήρχε στενή σχέση μεταξύ των δομικών πλεγμάτων και του χονδrosύρματος, για το οποίο ίσχυε σύστημα ποσοτώσεων και τιμών και ρύθμιση των τιμών. Προσθέτει ότι, μεταξύ Ιουνίου και Οκτωβρίου 1982, υπήρχε στη Γαλλία διατήρηση των δομικών πλεγμάτων. Παρατηρεί ότι, εν όψει της καταστάσεως αυτής, ήταν υποχρεωμένη να εφαρμόσει σχέδιο αναδιαρθρώσεως προκειμένου να βελτιώσει την παραγωγικότητά της, να μειώσει τον αριθμό των εγκαταστάσεων παραγωγής, να μειώσει το προσωπικό της και να προσαρμόσει

τα προϊόντα της για να λάβει υπόψη τις νέες ανάγκες και την τεχνολογική εξέλιξη. Προβάλλει ότι, μολονότι αυτές οι συμφωνίες αναδιαρθρώσεως δεν είχαν υπογραφεί ούτε κοινοποιηθεί στην Επιτροπή, το γεγονός αυτό δεν έπρεπε να αποτελέσει εμπόδιο στο να ληφθούν υπόψη. Συναφώς, παρατηρεί ότι η εν προκειμένω κατάσταση δεν είναι διαφορετική από εκείνη που έδωσε λαβή προς έκδοση της αποφάσεως για τον ψευδάργυρο ή της αποφάσεως 84/380/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 4ης Ιουλίου 1984, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/30.810 — Συνθετικές ίνες, ΕΕ L 207, σ. 17, στο εξής: απόφαση για τις συνθετικές ίνες), με τις οποίες η Επιτροπή δέχθηκε ότι, ακόμη και στο πλαίσιο συμφωνιών που δεν έχουν κοινοποιηθεί, επιτρέπεται να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι οι συμφωνίες περιορισμού και ελέγχου της παραγωγής, έστω και αν δεν οδήγησαν στη βελτίωση της δομής της προσφοράς, είχαν όντως ως σκοπό να βοηθήσουν τις επιχειρήσεις να υπερβούν μια δυσχερή οικονομική κατάσταση (παράγραφος 100 της αποφάσεως για τον ψευδάργυρο).

112 Επιπροσθέτως, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι προκύπτει από την απόφαση 84/388/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 23ης Ιουλίου 1984, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/30.988 — Συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές στον τομέα της επίπεδης υάλου στις χώρες της Βενελυξ, ΕΕ L 212, σ. 13, στο εξής: απόφαση για την επίπεδη υάλο) ότι δεν είναι αναγκαία η ύπαρξη πραγματικού σχεδίου που να αποτελεί αντικείμενο τυπικής συμφωνίας μεταξύ των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων, ούτε και χρειάζεται να αποδειχθεί η ύπαρξη σχέσεως αιτιότητας μεταξύ της επίδικης συμφωνίας και της αναδιαρθρώσεως για να είναι δυνατή η μείωση των κυρώσεων.

113 Η Επιτροπή απαντά ότι, με την Απόφαση (παράγραφοι 200 έως 202), έλαβε υπόψη, για τον καθορισμό του ύψους του προστίμου, την κατάσταση κρίσεως που υπήρχε στον τομέα των δομικών πλεγμάτων. Προσθέτει ότι οι παρατεθείσες από την προσφεύγουσα αποφάσεις αφορούν διαφορετικές καταστάσεις: με την απόφαση για τις συνθετικές ίνες χορηγήθηκε απαλλαγή κατ' εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης σε σύμπραξη συντονισμένης μείωσης της δυναμικότητας που είχε κοινοποιηθεί στην Επιτροπή με την απόφαση για τον ψευδάργυρο, απαγορεύθηκε σύμπραξη ποσοστώσεων και τιμών κατ' εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

- 114 Η Επιτροπή προβάλλει ότι στη Δωδέκατη Έκθεση επί της πολιτικής του ανταγωνισμού αναφέρεται ότι η Επιτροπή μπορεί να δεχθεί συμφωνίες οι οποίες προβλέπουν συντονισμένη μείωση των πλεονασματικών παραγωγικών ικανοτήτων, περιλαμβάνουν λεπτομερές και δεσμευτικό πρόγραμμα κλεισίματος εγκαταστάσεων και δεν περιορίζουν άλλως την ατομική ελευθερία αποφάσεως των επιχειρήσεων. Πάντως, θεωρεί ότι το πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν μπορεί να χαρακτηριστεί συμφωνία συντονισμένης μείωσης των πλεονασματικών παραγωγικών ικανοτήτων σε περίοδο διαρθρωτικής κρίσεως και, εν πάση περιπτώσει, ούτε η προσφεύγουσα ούτε άλλος συμμετέχων στις συμπράξεις κοινοποίησε οτιδήποτε σχετικό στην Επιτροπή.
- 115 Ως προς τον έλεγχο των τιμών που είχε επιτραπεί κατά το τότε ισχύον γαλλικό δίκαιο, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η περίοδος κατά την οποία εφαρμόστηκε διατήρηση (14 Ιουνίου έως 31η Οκτωβρίου 1982) δεν καλύπτει την περίοδο που θεωρήθηκε ως η περίοδος κατά την οποία διαπράχθηκε η παράβαση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 116 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη ένα σύνολο περιστάσεων που έχουν εφαρμογή σε όλες τις επιχειρήσεις, πράγμα που την οδήγησε να περιορίσει τα πρόστιμα σε ποσό το οποίο είναι σαφώς κατώτερο από το ποσό που θα ήταν δικαιολογημένο υπό ομαλές περιστάσεις (παράγραφος 208 της Αποφάσεως). Μεταξύ των περιστάσεων αυτών η Απόφαση παραθέτει το γεγονός ότι η τιμή των δομικών πλεγμάτων εξαρτάται, κατά 75 έως 80 %, από την τιμή του χονδροσύρματος, προϊόν το οποίο υπόκειται σε ποσοτώσεις παραγωγής, την πτώση της ζήτησεως που οφείλεται σε διαρθρωτικούς λόγους, την ύπαρξη πλεοναζουσών παραγωγικών ικανοτήτων, τις βραχυπρόθεσμες διακυμάνσεις της αγοράς και την ελάχιστη ικανοποιητική αποδοτικότητα του τομέα (παράγραφος 201 της Αποφάσεως), καθώς και την αλληλεξάρτηση μεταξύ των δομικών πλεγμάτων και των ράβδων οπλισμού σκυροδέματος (παράγραφος 202 της Αποφάσεως).

117 Επιπροσθέτως, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται τις τρεις αποφάσεις της Επιτροπής για τις συνθετικές ίνες, τον ψευδάργυρο και την επίπεδη ύαλο κατά το μέτρο που οι αποφάσεις αυτές αφορούν περιπτώσεις οι οποίες διαφέρουν θεμελιωδώς από την παρούσα. Συγκεκριμένα, αφενός, η απόφαση για τις συνθετικές ίνες αφορά σύμπραξη συντονισμένης μείωσης της δυναμικότητας, η οποία είχε κοινοποιηθεί και η οποία έτυχε απαλλαγής κατ' εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης. Αφετέρου, με τις αποφάσεις για τον ψευδάργυρο και την επίπεδη ύαλο, η Επιτροπή απαγόρευσε σύμπραξη ποσοτώσεων και τιμών, μολονότι, όπως στην προκειμένη περίπτωση, η κατάσταση κρίσεως λήφθηκε υπόψη ως ελαφρυντική περίπτωση. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το φερόμενο πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως της προσφεύγουσας δεν μπορεί να θεωρηθεί ως συμφωνία συντονισμένης μείωσης των πλεονασματικών παραγωγικών ικανοτήτων και, εν πάση περιπτώσει, οι παραγωγοί είχαν την ευχέρεια να κοινοποιήσουν στην Επιτροπή τις συμπράξεις τους κατ' εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης, πράγμα που θα παρείχε τη δυνατότητα στην Επιτροπή, ενδεχομένως, να αποφανθεί επί του ζητήματος αν οι συμπράξεις αυτές πληρούν τα κριτήρια που καθορίζονται με τη διάταξη αυτή. Εφόσον η προσφεύγουσα δεν έκανε χρήση αυτής της ευχέρειας, δεν μπορεί να επικαλείται την κατάσταση κρίσεως για να δικαιολογήσει τη συγκρότηση μυστικών συμπράξεων αντίθετων προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

118 Τέλος, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται το επιχείρημα που αντλείται από την ύπαρξη διατάξεων εθνικού δικαίου που επιτρέπουν τον έλεγχο των τιμών διότι, αφενός, όπως προκύπτει από καλώς παγιωθείσα νομολογία, το γεγονός ότι η συμπεριφορά των επιχειρήσεων ήταν, εν πάση περιπτώσει, γνωστή, επετράπη ή, ακόμη, ενθαρρύνθηκε από τις εθνικές αρχές δεν ασκεί επιρροή επί του ζητήματος εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ή, ενδεχομένως, του άρθρου 86 (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 10ης Ιανουαρίου 1985, 229/83, *Leclerc κ.λπ.*, Συλλογή 1985, σ. 1, και της 29ης Ιανουαρίου 1985, 231/83, *Cullet*, Συλλογή 1985, σ. 305· απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1993, T-7/92, *Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1993, σ. II-669, σκέψη 71) και, αφετέρου, όπως ορθώς υπογράμμισε η Επιτροπή, η περίοδος κατά την οποία υπήρχε διατίμηση δεν θεωρήθηκε με την Απόφαση ως περίοδος κατά την οποία διαπράχθηκε η παράβαση.

119 Ως εκ τούτου, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

II — Επί της υπάρξεως ανωτέρας βίας και επί της φερομένης απραξίας της Επιτροπής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 120 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι η ίδια η γερμανική αγορά δομικών πλεγμάτων ρυθμιζόταν από το καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως, το οποίο επέτρεψε η Bundeskartellamt, δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* και έγινε ανεκτό από την Επιτροπή επί τέσσερα έτη συνιστούσε κατάσταση ανωτέρας βίας που οδήγησε την προσφεύγουσα να σκεφθεί ότι το καρτέλ αυτό ήταν νόμιμο τόσο κατά το γερμανικό δίκαιο, όσο και κατά το κοινοτικό δίκαιο, ενώ καμιά παρόμοια νομική λύση δεν υπήρχε για τους Γάλλους παραγωγούς κατά το γαλλικό δίκαιο. Θεωρεί ότι θα έπρεπε να εφαρμοστεί κατ' αναλογία η απόφαση της 16ης Μαρτίου 1974, 6/73 και 7/73, Istituto Chemioterapico Italiano et Commercial Solvents κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1974, σ. 113, στο εξής: απόφαση Zoja), με την οποία το Δικαστήριο, ως κύρωση για την καθυστέρηση που επέδειξε η Επιτροπή να αντιδράσει από τη στιγμή της καταγγελίας που υπέβαλε τρίτος, η εταιρία Zoja, και της αποφάσεώς της να κινήσει τη διαδικασία, μείωσε το επιβληθέν στις προσφεύγουσες πρόστιμο.
- 121 Η Επιτροπή απαντά ότι η ύπαρξη του γερμανικού καρτέλ δεν μπορεί να δικαιολογήσει σύμπραξη όπως αυτή που προσάπτεται στην προσφεύγουσα, διότι η παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού, από ορισμένους επιχειρηματίες, δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να δικαιολογήσει παράβαση από άλλους επιχειρηματίες. Προβάλλει ότι το γερμανικό καρτέλ ήταν εθνική σύμπραξη η οποία είχε τηρήσει τις εθνικές διαδικασίες και είχε τύχει εγκρίσεως από την Bundeskartellamt, ενώ οι Γάλλοι παραγωγοί είχαν συνάψει συμπράξεις οι οποίες περιελάμβαναν αλλοδαπούς παραγωγούς και, επομένως, το ενδοκοινοτικό εμπόριο επηρεαζόταν αναποφεύκτως. Προσθέτει ότι, αν οι Γάλλοι παραγωγοί επιθυμούσαν την εφαρμογή «παρόμοιας νομικής λύσεως» στο πλαίσιο του κοινοτικού δικαίου, έπρεπε να είχαν τηρήσει τις διαδικασίες που προβλέπει το δίκαιο αυτό. Επιπροσθέτως, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι το γερμανικό καρτέλ δημοσιεύθηκε στη δέκατη τρίτη Έκθεση επί της πολιτικής ανταγωνισμού (και όχι στο *Δελτίο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*), που κυκλοφόρησε μόλις το 1984 (αριθ. 188, σ. 127). Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αντλεί επιχείρημα από τη δημοσίευση αυτή για να δικαιολογήσει έτσι τη συμπεριφορά της κατά το 1981-1982 και 1983-1984.

- 122 Ως προς τη φερόμενη απραξία της, η Επιτροπή διατείνεται ότι δεν παρήλθαν παρά μόνο δύο έτη μεταξύ της στιγμής που έλαβε την κοινοποίηση του καρτέλ από την Bundeskartellamt και της στιγμής που άρχισε τις έρευνές της. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ενήργησε μόλις έλαβε γνώση της διαταράξεως των ενδοκοινοτικών συναλλαγών που ήταν αποτέλεσμα του γερμανικού καρτέλ.
- 123 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο παραλληλισμός με την υπόθεση Zoja είναι απρόσφορος. Στην υπόθεση αυτή, το Δικαστήριο είχε προσάψει στην Επιτροπή ότι είχε δεχθεί ότι η παράβαση διήρκεσε δύο έτη, δηλαδή έως την ημέρα εκδόσεως της Αποφάσεως, ενώ η καταγγελία είχε υποβληθεί έξι μήνες μόνο μετά την έναρξη της εν λόγω παραβάσεως. Στην παρούσα περίπτωση, η Επιτροπή θεώρησε ότι οι παραβάσεις που προσάπτονται στις επιχειρήσεις είχαν διαπραχθεί μεταξύ 27 Μαΐου 1980 και 5 Νοεμβρίου 1985, ημερομηνία κατά την οποία είχε αρχίσει τις έρευνές της (άρθρο 1 της Αποφάσεως). Επομένως, η διάρκεια της παραβάσεως που έγινε δεκτή για τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου δεν καλύπτει περίοδο μεταγενέστερη από την ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή έλαβε γνώση των περιστατικών που προσάπτονται στην προσφεύγουσα.
- 124 Τέλος, η Επιτροπή προβάλλει ότι ή ενθάρρυνση προς εξαγωγή που αποτέλεσε το γερμανικό καρτέλ κρίσεως, κατά το μέτρο που επηρέασε τη συμπεριφορά επιχειρήσεων εγκατεστημένων σε άλλα κράτη μέλη, λήφθηκε υπόψη προς μετριασμό του ποσού του προστίμου (παράγραφος 206 της Αποφάσεως).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 125 Το Πρωτοδικείο δεν δέχεται το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η ύπαρξη του καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως στη Γερμανία συνιστούσε κατάσταση ανωτέρας βίας. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, ως ανωτέρα βία πρέπει να νοούνται περιστάσεις που είναι ξένες προς τη βούληση του ενδιαφερομένου, ασυνήθεις και απρόβλεπτες και των οποίων η συνέπειες δεν θα μπορούσαν να αποφευχθούν όση επιμέλεια και αν είχε καταβληθεί (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Σεπτεμβρίου 1988, 199/87, Jensen, Συλλογή 1988, σ. 5045, σκέψη 21). Στην προκειμένη περίπτωση, καμιά από τις απαριθμούμενες περιστάσεις που στοιχειοθετούν την έννοια της «ανωτέρας βίας» δεν μπορεί να

εφαρμοστεί στο γερμανικό καρτέλ κρίσεως, το οποίο ήταν εθνική συμφωνία διεπόμενη από τις γερμανικές διατάξεις και διαδικασίες και ανέπτυξε τα αποτελέσματά της σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές. Επιπροσθέτως, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο ίδιος ο διευθυντής της προσφεύγουσας, με το από 16 Ιουλίου 1985 εσωτερικό σημείωμά του σχετικά με τη συζήτησή του με τον Müller, αναλάμβανε την υποχρέωση να μην υποβάλει καταγγελία στην Επιτροπή κατά του γερμανικού καρτέλ.

- 126 Εν προκειμένω, λαμβάνοντας υπόψη την εγγενή σοβαρότητα και τον πρόδηλο χαρακτήρα της παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, και ειδικότερα των στοιχείων α' και γ', της Συνθήκης, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται το ότι ήταν πεπεισμένη ότι οι συμφωνίες στις οποίες είχε προσχωρήσει ήταν νόμιμες. Συγκεκριμένα, δεν μπορούσε να αγνοεί ούτε το ότι για να τύχουν απαλλαγής οι συμφωνίες αυτές έπρεπε να είχαν κοινοποιηθεί στην Επιτροπή, ούτε ότι οι συμφωνίες αυτές δεν απαλλάσσονταν από την υποχρέωση κοινοποιήσεως που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.
- 127 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει ότι, έστω και αν υποθεθεί ότι η Επιτροπή παρέβη ορισμένες από τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 155 της Συνθήκης ΕΟΚ παραλείποντας να μερμνήσει για την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου σε θέματα ανταγωνισμού, το γεγονός αυτό δεν μπορεί να δικαιολογήσει ενδεχόμενες παραβάσεις του δικαίου αυτού, όπως εν προκειμένω από την προσφεύγουσα (βλ., συναφώς, την προαναφερθείσα απόφαση Van Landewyck κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 84).
- 128 Τέλος, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι με την Απόφαση λήφθηκε υπόψη, ως ελαφρυντική περίσταση, η ύπαρξη του καρτέλ διαρθρωτικής κρίσεως στη Γερμανία, κατάσταση η οποία οδήγησε τους συμβαλλομένους των άλλων κρατών μελών να επιδιώξουν από την πλευρά τους να προστατευθούν, αλλά δεν δικαιολογεί τα παράνομα μέτρα τα οποία έλαβαν (παράγραφος 206 της Απόφασεως).
- 129 Επομένως, η αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

III — Επί της μη εξατομικεύσεως των κριτηρίων καθορισμού του ύψους του προστίμου

- 130 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι η Tréfilunion II περιλαμβάνει την εταιρία Tréfilunion I και την εταιρία CCG-Tecnoγ και, επομένως, το επιβληθέν πρόστιμο καλύπτει τις παραβάσεις που καταλογίζονται στις δύο αυτές εταιρίες, υποστηρίζει όμως ότι η Απόφαση δεν της επιτρέπει να γνωρίζει ακριβώς για ποιες παραβάσεις ούτε για ποια διάρκεια επιβλήθηκε πρόστιμο σε κάθε εταιρία. Υπογραμμίζει ότι η Tecnoγ δεν συμμετείχε στη φερόμενη γαλλο-γερμανική σύμπραξη του 1985 ούτε στη σύμπραξη που αφορούσε την αγορά της Benelux. Τέλος, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, πέρα από την πλήρη έλλειψη εξηγήσεων ως προς τον καθορισμό της βάσεως επιβολής του προστίμου, η Επιτροπή δεν παρέχει καμιά διευκρίνιση ως προς τη σημασία που αποδίδει στις ελαφρυντικές περιστάσεις τις οποίες έχει δεχθεί.
- 131 Η Επιτροπή προβάλλει ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να παραπονείται από την έλλειψη αιτιολογίας καθόσον προκύπτει από την Απόφαση ότι η CCG συμμετείχε στις συμπράξεις επί της γαλλικής αγοράς το 1981-1982 και το 1983-1984, ενώ η Επιτροπή δεν δέχθηκε τη συμμετοχή της CCG-Tecnoγ στη σύμπραξη επί της αγοράς της Benelux ούτε στη σύμπραξη επί της γερμανικής αγοράς το 1985. Εκ τούτου προκύπτει ότι τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν στην Tréfilunion II αφορούν συγχρόνως τις παραβάσεις που διέπραξε η Tréfilunion I (σύμπραξη επί της γαλλικής αγοράς το 1981-1982 και το 1983-1984, σύμπραξη Benelux και διμερής σύμπραξη επί της γερμανικής αγοράς) και εκείνων που διέπραξε η CCG-Tecnoγ (συμπράξεις επί της γαλλικής αγοράς το 1981-1982 και 1983-1984).
- 132 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσα είναι αβάσιμο. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι στην παράγραφο 159 της Αποφάσεως αναφέρεται με ακρίβεια ότι η Tréfilunion και η CCG, μεταξύ άλλων επιχειρήσεων, συμμετείχαν σε συμπράξεις που εφαρμόστηκαν στη γαλλική αγορά κατά το

1981-1982, η παράγραφος 160 αναφέρει επίσης ότι οι δύο αυτές επιχειρήσεις συμμετείχαν στις συμπράξεις που πραγματοποιήθηκαν στη γαλλική αγορά κατά το 1983-1984 και η CCG-Tecnoq δεν μνημονεύεται στις παραγράφους όπου διευκρινίζονται οι επιχειρήσεις οι οποίες συμμετείχαν στις άλλες συμπράξεις.

- 133 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει επίσης ότι, στο μέρος της Αποφάσεως που αφιερώνεται στη νομική εκτίμηση, η Επιτροπή εκθέτει τα διάφορα κριτήρια εκτίμησης της βαρύτητας των παραβάσεων που καταλογίζονται στην προσφεύγουσα, καθώς και τις διάφορες περιστάσεις που μετρίασαν τις οικονομικές συνέπειες των παραβάσεων. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Απόφαση, λαμβανόμενη ως σύνολο, παρέσχε στην προσφεύγουσα τις αναγκαίες ενδείξεις για να πληροφορηθεί αν η απόφαση είναι ή όχι βάσιμη και να επιτρέψει στο Πρωτοδικείο να ασκήσει τον έλεγχο νομιμότητας. Όσον αφορά τις ελαφρυντικές περιστάσεις, υπενθυμίζεται ότι, στη γραπτή απάντηση στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή ανέφερε ότι δεν αναγνωρίστηκε καμιά ατομική ελαφρυντική περίπτωση στην προσφεύγουσα.

- 134 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

IV — Επί του ότι το πρόστιμο είναι υπερβολικό

A — Επί του ότι λήφθηκε υπόψη ο κύκλος εργασιών της προσφεύγουσας

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 135 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η Επιτροπή δεν διευκρίνισε εάν έλαβε ως βάση τον συνολικό κύκλο εργασιών της επιχειρήσεως ή αποκλειστικά εκείνον που αφορούσε τη Γαλλία ή, ενδεχομένως, για την Tréfilunior I, εκείνον που αφορούσε την Benelux. Η προσφεύγουσα, επικαλούμενη τις προτάσεις του γενι-

κού εισαγγελέα Van Gerwen στην υπόθεση επί της οποίας το Δικαστήριο εξέδωσε απόφαση στις 8 Φεβρουαρίου 1990, C-279/87, Timp-Ex κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-261, I-262), παραπονεύεται για το γεγονός ότι μόνο δικαστική προσφυγή κατά της αποφάσεως της Επιτροπής παρέχει τη δυνατότητα να γίνει γνωστός ο τρόπος υπολογισμού του προστίμου που κρίνεται υπερβολικό.

- 136 Η Επιτροπή απαντά ότι έλαβε ως βάση υπολογισμού του προστίμου τον κύκλο εργασιών στα δομικά πλέγματα που πραγματοποίησαν οι επιχειρήσεις στην οικεία γεωγραφική αγορά, δηλαδή, εκείνην της «Κοινότητας των έξι» (Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία και Βελγίον), αυτό δε επειδή το σύνολο της ενιαίας γεωγραφικής αγοράς επηρεάστηκε από το σύνολο των συμπράξεων. Εξηγεί ότι, λαμβάνοντας υπόψη τη βαρύτητα της παραβάσεως και το γεγονός ότι η Tréfilunion I συμμετείχε στις συμπράξεις στη γαλλική αγορά, στην αγορά της Βελγίου και στη γερμανική αγορά, για τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου που επιβλήθηκε στην Tréfilunion I έλαβε ως βάση ένα ποσοστό ίσο προς το 3,6 % του οικείου κύκλου εργασιών, ήτοι 38 209 000 FF x 3,6 %, δηλαδή ποσό ισότιμο προς 1 375 000 ECU, από το οποίο αφαίρεσε το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στη Γαλλία από τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας, Οικονομικών και Προϋπολογισμού, δηλαδή περίπου 125 000 ECU (800 000 FF). Για τη CCG-Tecpor, η Επιτροπή εξηγεί ότι έλαβε ως βάση ένα ποσοστό ίσο προς 2 % μόνον του οικείου κύκλου εργασιών διότι οι παραβάσεις που διαπιστώθηκαν για την επιχείρηση αυτή αφορούσαν μόνον τις συμπράξεις των περιόδων 1981-1982 και 1983-1984 στη γαλλική αγορά. Επομένως, το ύψος του προστίμου ανέρχεται σε 7 790 000 FF x 2 %, ήτοι ποσό ισότιμο προς 155 000 ECU, από το οποίο αφαίρεσε επίσης το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στη CCG στη Γαλλία, δηλαδή περίπου 30 000 ECU (200 000 FF). Το συνολικό πρόστιμο που επιβλήθηκε στην Tréfilunion II ανέρχεται έτσι σε 1 375 000 ECU, το οποίο αντιπροσωπεύει 2,99 % του σωρευμένου κύκλου εργασιών της Tréfilunion I και της CCG-Tecpor στη γεωγραφική αγορά που λήφθηκε υπόψη. Εξάλλου, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το ποσοστό του κύκλου εργασιών που λήφθηκε υπόψη για τον καθορισμό του προστίμου είναι καθ' όλα συγκρίσιμο προς τα ποσοστά που εφαρμόστηκαν στις υποθέσεις τις οποίες παραθέτει η προσφεύγουσα.

- 137 Με το υπόμνημα απαντήσεως η προσφεύγουσα προβάλλει, πρώτον, ότι από τις εξηγήσεις που παρέσχε η Επιτροπή με το υπόμνημα αντικρούσεως προκύπτει ότι τα αποσπάσματα της Αποφάσεως που αφορούν το ποσό του προστίμου δεν είναι ορθώς συνταγμένα και αιτιολογημένα. Δεύτερον, παρατηρεί ότι δεν της

ήταν δυνατό να εξακριβώσει με ποιον τρόπο η Επιτροπή κατέληξε στη βάση επιβολής του αναφερθέντος προστίμου διότι ουδέποτε της ζητήθηκε να γνωστοποιήσει τον κύκλο εργασιών της στα δομικά πλέγματα στην οικεία γεωγραφική αγορά. Η Επιτροπή δεν διευκρινίζει επίσης ποιο έτος (ποια έτη) έλαβε υπόψη, ούτε την ημερομηνία αναφοράς για τον καθορισμό των ποσών σε ECU.

- 138 Η Επιτροπή απαντά ότι δεν είναι ακριβές ότι ουδέποτε ζήτησε από την προσφεύγουσα τον κύκλο εργασιών της στα δομικά πλέγματα στην οικεία γεωγραφική αγορά. Από επιστολή του δικηγόρου της προσφεύγουσας της 1ης Ιουνίου 1989 (παράρτημα 3 του υπομνήματος ανταπαντήσεως) προκύπτει ότι η ίδια η προσφεύγουσα δεν παρέσχε τα στοιχεία αυτά, επικαλούμενη τις μικρές ποσότητες των εξαγωγών της προς τις άλλες χώρες της Κοινότητας. Επομένως, η Επιτροπή υποχρεώθηκε να προβεί η ίδια στην εκτίμηση αυτού του κύκλου εργασιών, αφαιρώντας από τη συνολική παραδοθείσα ποσότητα κατά το 1985 (παράρτημα 1 του υπομνήματος ανταπαντήσεως) την ποσότητα των εξαγωγών προς τις τρίτες χώρες (παράρτημα 2 του υπομνήματος ανταπαντήσεως). Για τον υπολογισμό, από το στοιχείο αυτό, του κύκλου εργασιών σε γαλλικά φράγκα, εφάρμοσε απλώς τη μέθοδο των τριών με βάση τα στοιχεία του 1985, προτού μετατρέψει το αποτέλεσμα σε ECU, σύμφωνα με την ισχύουσα τιμή στο τέλος του 1985 (παράρτημα 4 του υπομνήματος ανταπαντήσεως). Για την Tecpoi, ο υπολογισμός είναι ακριβώς ο ίδιος, λαμβάνοντας όμως υπόψη το έτος 1984 διότι αυτό είναι το τελευταίο έτος των παραβάσεων που της προσάπτονται.

- 139 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 επιτρέπει την επιβολή προστίμων που ανέρχονται στο 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών της επιχειρήσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1983, *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, 100/80 έως 103/80, Συλλογή 1983, σ. 1825, σκέψη 118, και *Tipp-Ex* κατά Επιτροπής, που παρατέθηκε ήδη) και ότι, εν προκειμένω, εφάρμοσε έναν διπλό περιορισμό, ως προς τη γεωγραφική αγορά (αποκλειστικά την Κοινότητα των έξι) και ως προς το οικείο προϊόν (δομικά πλέγματα).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 140 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, η Επιτροπή μπορεί να επιβάλλει πρόστιμα 1 000 ECU τουλάχιστον και μέχρι ποσού 1 000 000 ECU, το δε τελευταίο αυτό ποσό μπορεί να αυξηθεί κατά 10 % του κύκλου εργασιών που πραγματοποίησε κατά την προηγούμενη διαχειριστική περίοδο κάθε μια από τις επιχειρήσεις που συμμετείχε στην παράβαση. Για τον καθορισμό του ύψους του προστίμου εντός των ορίων αυτών, η εν λόγω διάταξη ορίζει ότι πρέπει να λαμβάνονται υπόψη η σοβαρότητα και η διάρκεια της παραβάσεως. Αφού η έννοια του κύκλου εργασιών ερμηνεύθηκε από το Δικαστήριο ως αναφερόμενη στον συνολικό κύκλο εργασιών (προαναφερθείσα απόφαση *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 119), συνάγεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή, η οποία δεν έλαβε υπόψη τον συνολικό κύκλο εργασιών που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα, αλλά μόνον τον κύκλο εργασιών που αφορά τα δομικά πλέγματα εντός της Κοινότητας των έξι, και δεν υπερέβη το όριο του 10 %, δεν παρέβη, επομένως, εν όψει της σοβαρότητας και της διάρκειας της παραβάσεως, τις διατάξεις του άρθρου 15 του κανονισμού 17.
- 141 Ως προς την αιτίαση της προσφεύγουσας σχετικά με την έλλειψη αιτιολογίας της Αποφάσεως για τον τρόπο υπολογισμού του προστίμου, υπενθυμίζεται ότι η Επιτροπή, κατά τη δημοσίευση των αποφάσεών της, οφείλει να λαμβάνει υπόψη το νόμιμο συμφέρον των επιχειρήσεων προς διαφύλαξη των επιχειρηματικών τους απορρήτων (άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 17), από δε τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούται να αναφέρει, κατά την ενώπιον της διοικήσεως διαδικασία, τα κριτήρια βάσει των οποίων θα επιβάλει το πρόστιμο (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Νοεμβρίου 1983, 322/81, *Michelin* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3461, σκέψεις 17 έως 21).
- 142 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, μολονότι είναι επιθυμητό οι επιχειρήσεις — προκειμένου να καθορίζουν τη θέση τους με πλήρη επίγνωση — να γνωρίζουν λεπτομερώς, σύμφωνα με ένα οποιοδήποτε σύστημα το οποίο η Επιτροπή θα έκρινε σκόπιμο, τον τρόπο υπολογισμού του προστίμου που τους έχει επιβληθεί, χωρίς να είναι υποχρεωμένες προς τούτο να ασκήσουν δικαστική

προσφυγή κατά της αποφάσεως της Επιτροπής — πράγμα που θα ήταν αντίθετο προς την αρχή της χρηστής διοικήσεως —, στην προκειμένη περίπτωση και λαμβάνοντας υπόψη την παρατεθείσα νομολογία, τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στην Απόφαση και την έλλειψη συνεργασίας της προσφεύγουσας (βλ. συναφώς, την επόμενη σκέψη), η αιτίαση σχετικά με την έλλειψη αιτιολογίας δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

- 143 Ως εκ περισσού, παρατηρείται ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αμφισβητεί τον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή προέβη στους υπολογισμούς, κατά τον καθορισμό του προστίμου, σχετικά με τον κύκλο εργασιών της Trefilunion I και της Tespor στην οικεία αγορά καθόσον προκύπτει από την επιστολή του πληρεξουσίου της προσφεύγουσας της 1ης Ιουνίου 1989 ότι αυτή εκουσίως δεν γνωστοποίησε στην Επιτροπή τα στοιχεία των εξαγωγών της στην κοινοτική αγορά. Διαπιστώνεται, εξάλλου, ότι η προσφεύγουσα δεν αναφέρει σφάλματα όσον αφορά τα στοιχεία που προσκόμισε η Επιτροπή στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

- 144 Επομένως, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

B — Επί του ότι πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η προστιθέμενη από τους παραγωγούς αξία στα δομικά πλέγματα

- 145 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή έπρεπε να είχε λάβει υπόψη το γεγονός ότι η προστιθέμενη από τους παραγωγούς αξία στα δομικά πλέγματα ήταν περίπου 20 %, αυτή δε η μικρή προστιθέμενη αξία είναι αποτέλεσμα κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως. Θεωρεί ότι από τη σύγκριση του προστίμου και της προστιθέμενης αξίας του προϊόντος προκύπτει ότι το πρόστιμο είναι υπερβολικό και ότι το γεγονός ότι ο ανταγωνισμός μπορεί να υπάρχει μόνον επί ενός πολύ μικρού μέρους του κόστους παραγωγής μειώνει πολύ σημαντικά τη βαρύτητα οποιασδήποτε ενδεχομένης συμπράξεως.

- 146 Η Επιτροπή απαντά ότι ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας δεν στηρίζεται σε καμιά δικαιολογία και δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17. Επιπροσθέτως, θεωρεί ότι το γεγονός ότι ο ανταγωνισμός μέσω των τιμών μπορεί να υπάρχει μόνον επί ενός περιορισμένου μέρους του κόστους παραγωγής συνιστά επιβαρυντική περίσταση.
- 147 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι με την Απόφαση (παράγραφος 201) λαμβάνεται υπόψη, προκειμένου να μειωθεί το γενικό επίπεδο των προστίμων, το γεγονός ότι η τιμή των δομικών πλεγμάτων εξαρτάται, κατ' αναλογία 75 έως 80 %, από την τιμή του χονδροσύρματος, για το οποίο υπήρχαν, καθ' όλη τη διάρκεια της εξεταζομένης περιόδου, ποσοστώσεις παραγωγής οι οποίες είχαν θεσπισθεί αυτεπαγγέλτως από την Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ως στοιχείο της πολιτικής της που απέβλεπε στην υπέρβαση της διαρθρωτικής κρίσεως στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα.
- 148 Ως εκ τούτου, η αίτηση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

Γ — Επί του ότι δεν λήφθηκε υπόψη το πρόστιμο που επέβαλαν οι γαλλικές αρχές

- 149 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή ανέφερε ότι έλαβε υπόψη πολλές ελαφρυντικές περιστάσεις, μεταξύ των οποίων, κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1969, 14/68, Walt Wilhelm κ.λπ. (Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 1), τα πρόστιμα τα οποία επέβαλαν ήδη οι γαλλικές αρχές, αλλά η απόφαση δεν αναφέρει τη μέθοδο την οποία χρησιμοποίησε η Επιτροπή προς υπολογισμό του προστίμου και δεν προκύπτει ούτε από την παράγραφο 205 της Αποφάσεως σε ποιο βαθμό η Επιτροπή έλαβε υπόψη το γαλλικό πρόστιμο, ειδικότερα όσον αφορά την αγορά της Benelux. Για την προσφεύγουσα, επομένως, υπήρξε καταδίκη των ίδιων περιστατικών από τις δύο αρχές, εθνικές και κοινοτικές, επειδή οι γαλλικές αρχές έλαβαν υπόψη τη γαλλική αγορά και την αγορά της Benelux.

- 150 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι τα πρόστιμα τα οποία είχαν επιβληθεί ήδη από τη Γαλλία αφαιρέθηκαν από το συνολικό πρόστιμο το οποίο καθόρισε κανονικά η Επιτροπή· επομένως, δεν υπάρχει καμιά προσβολή των αρχών που έθεσε το Δικαστήριο με την απόφαση *Walt Wilhelm* κ.λπ.
- 151 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η νομολογία του Δικαστηρίου δέχεται τη δυνατότητα σωρεύσεως των κυρώσεων λόγω της υπάρξεως δύο παραλλήλων διαδικασιών, που εξυπηρετούν διαφορετικούς σκοπούς, των οποίων το επιτρεπτό προκύπτει από το ιδιαίζον σύστημα κατανομής των αρμοδιοτήτων μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών μελών στον τομέα των συμπράξεων. Ωστόσο, το Δικαστήριο δέχθηκε ότι η γενική απαίτηση επεικειάς συνεπάγεται ότι, καθορίζοντας το ύψος του προστίμου, η Επιτροπή υποχρεούται να λάβει υπόψη τις κυρώσεις οι οποίες έχουν επιβληθεί στην ίδια επιχείρηση για το ίδιο πραγματικό περιστατικό, όταν πρόκειται για κυρώσεις επιβαλλόμενες για παραβάσεις του δικαίου των συμπράξεων ενός κράτους μέλους και, κατά συνέπεια, διαπραχθείσες στο κοινοτικό έδαφος (βλ., συναφώς, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου *Walt Wilhelm* κ.λπ., που παρατέθηκε ήδη, σκέψη 11, και της 14ης Δεκεμβρίου 1972, 7/72, *Boehringer* κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 313, σκέψη 3).
- 152 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτό συνέβη στην προκείμενη περίπτωση όπου η Επιτροπή έλαβε υπόψη, στην παράγραφο 205 της Αποφάσεως, το πρόστιμο που είχαν επιβάλει ήδη οι γαλλικές αρχές το οποίο είχε επιβληθεί με την προαναφερθείσα απόφαση 85-6 DC του Γάλλου Υπουργού Εθνικής Οικονομίας, Οικονομικών και Προϋπολογισμού, ληφθείσα ρητώς βάσει του άρθρου 50 της *ordonnance* (νομοθετικού διατάγματος) 45-1483, της 30ής Ιουνίου 1945, και, επομένως, στο πλαίσιο του εθνικού δικαίου του ανταγωνισμού που σκοπεύει τα αποτελέσματα των συμπράξεων στην εσωτερική αγορά.
- 153 Ως εκ τούτου, η αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

- 154 Υπό το φως των προηγούμενων σκέψεων και λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμο την ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ της προσφεύγουσας και της BStG, κατά την οποία συμφωνία οι μελλοντικές εξαγωγές τους θα εξαρτώνταν από τον καθορισμό ποσοστώσεων, το Πρωτοδικείο κρίνει, βάσει της πλήρους δικαιοδοσίας που διαθέτει, ότι το ποσό του προστίμου των 1 375 000 ECU που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα πρέπει να μειωθεί και να καθοριστεί σε 1 235 000 ECU.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 155 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εάν υπάρχει σχετικό αίτημα. Ωστόσο, κατά την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, το Πρωτοδικείο μπορεί να κατανεύμει τα έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Εφόσον η προσφυγή έγινε εν μέρει δεκτή και οι διάδικοι ζήτησαν να καταδικαστεί ο αντίδικός τους στα δικαστικά έξοδα, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι προβαίνει σε ορθή εκτίμηση των περιστάσεων της υποθέσεως αποφασίζοντας ότι η προσφεύγουσα θα φέρει τα έξοδά της, καθώς και τα τέσσερα πέμπτα των εξόδων της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει το άρθρο 1 της Αποφάσεως 89/515/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 1989, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συν-**

θήκης ΕΟΚ (IV/31.553 — Δομικά πλέγματα), καθόσον δέχεται ότι μεταξύ της προσφεύγουσας και της Baustahlgewebe GmbH υπήρχε συμφωνία κατά την οποία οι μελλοντικές εξαγωγές τους θα εξαρτώνται από τον καθορισμό ποσοστώσεων.

- 2) Καθορίζει σε 1 235 000 ECU το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα με το άρθρο 3 της αποφάσεως αυτής.
- 3) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 4) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα και τα τέσσερα πέμπτα των εξόδων της Επιτροπής.
- 5) Η Επιτροπή φέρει το ένα πέμπτο των δικαστικών της εξόδων.

Kirschner

Bellamy

Vesterdorf

García-Valdecasas

Lenaerts

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Απριλίου 1995.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

H. Kirschner

Ιστορικό	Π - 1068
Διαδικασία	Π - 1074
Αιτήματα των διαδίκων	Π - 1075
Επί της ουσίας	Π - 1076
Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση των κανόνων διαδικασίας	Π - 1076
I — Επί της ελλείψεως μεταφράσεων των παρατηρημάτων της κοινοποιήσεως των αιτιάσεων	Π - 1076
II — Επί της μη κοινοποιήσεως ορισμένων εγγράφων	Π - 1078
Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης	Π - 1079
I — Επί της οικείας αγοράς	Π - 1079
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1079
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1080
II — Επί της αποδείξεως των συμπράξεων	Π - 1082
A — Επί της γαλλικής αγοράς	Π - 1082
1) Για την περίοδο 1981-1982	Π - 1082
Προσβαλλόμενη πράξη	Π - 1082
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1082
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1084
2) Για την περίοδο 1983-1984	Π - 1087
Προσβαλλόμενη πράξη	Π - 1087
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1087
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1090
3) Επί της ανταλλαγής πληροφοριών που προσάπτεται στην προσφεύγουσα με την παράγραφο 161 της Αποφάσεως	Π - 1092
Προσβαλλόμενη πράξη	Π - 1092
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1093
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1094
B — Επί της αγοράς της Benelux	Π - 1096
Προσβαλλόμενη πράξη	Π - 1096
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1097
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1097
	Π - 1125

Γ — Επί της συμπίεσης του 1985 μεταξύ BStG και Tréfilunion σχετικά με τις συναλλαγές αλληλοδιδασχέσεως μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας ..	Π - 1099
Προσβαλλόμενη πράξη	Π - 1099
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1099
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1100
III — Επί του μη αισθητού περιορισμού του ανταγωνισμού και του επηρεασμού του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών	Π - 1102
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1102
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1104
IV — Επί των περιστατικών τα οποία συνιστούν δικαιολογία	Π - 1106
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1106
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1107
Επί του λόγου που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 15 του κανονισμού 17	Π - 1108
I — Επί του ότι δεν λήφθηκε επαρκώς υπόψη το οικονομικό και νομικό πλαίσιο	Π - 1108
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1108
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1110
II — Επί της υπάρξεως ανωτέρας βίας και επί της φερομένης απραξίας της Επιτροπής	Π - 1112
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1112
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1113
III — Επί της μη εξατομικέσεως των κριτηρίων καθορισμού του ύψους του προστίμου	Π - 1115
IV — Επί του ότι το πρόστιμο είναι υπερβολικό	Π - 1116
A — Επί του ότι λήφθηκε υπόψη ο κύκλος εργασιών της προσφεύγουσας	Π - 1116
Επιχειρήματα των διαδίκων	Π - 1116
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	Π - 1119
B — Επί του ότι πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η προστιθέμενη από τους παραγωγούς αξία στα δομικά πλέγματα	Π - 1120
Γ — Επί του ότι δεν λήφθηκε υπόψη το πρόστιμο που επέβαλαν οι γαλλικές αρχές	Π - 1121
Επί των δικαστικών εξόδων	Π - 1123
Π - 1126	